2000 dec. 34.

154

KAPOCS

A SOPRONI ÖREGDIÁKOK EGYESÜLETÉNEK LAPJA

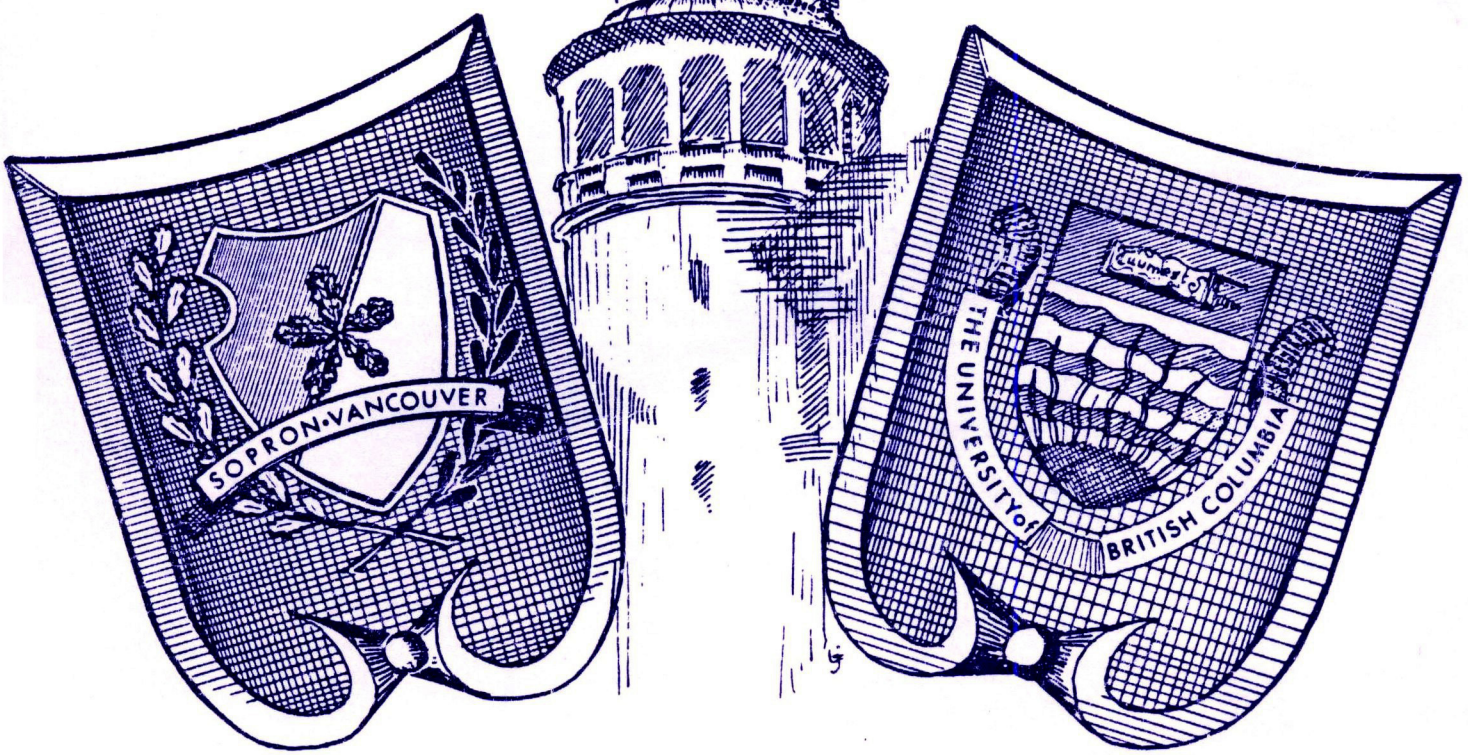

SOPRON ALUMNI

Abonyi A.
Adamovich L.
Agh M.
Ambach M.
Andody E.
Andre B.
Apt K.
Apt O.
Apt O.
Bajzak D.
Bakonyi N.
Bako J.
Bakos T.
Balatinecz J.
Balogh I.
Balpataki G.
Bandi P.
Barabas J.
Barakso J.
Baranyay J.
Batay J.
Bathy I.
Bella I.
Benko G.
Benyovits G.
Bige Z.
Bezeredi G.
Boa S.
Boda Z.
Bodig J.
Bogyai E.
Bolecz B.
Boncz E.
Bordulak Z.
Borovits F.
Borsos Z.
Budai G.
Bruckner J.
Csanyi E.
Csapo I.
Csaszar-R.
Cserjesi A.
Csizmadia F.
Csizmazia J.
Csizmazia T.
Danczinger E.
Deminger K.
Dibuz J.
Dobozy T.
Draskoy G.
Farkas I.
Farkas M.
Fazokas F.
Fejes M.
Fekete R.
Ferdinand I.
Fodor G.
Fodor G.
Fonagy S.
Frey O.
Fulopp Z.
Fur K.
Fustos A.
Gaspar J.
Gerencser L.
Gogos F.
Gorgenyi B.
Gratzer M.
Grozdits G.
Gyongy E.
Gyongyosi S.
Hahn F.
Hajdu C.
Heder I.
Hegedus I.
Hejja A.
Hejjas J.
Hejjas K.
Herczeg E.
Hidasi I.
Hirczy B.
Hokhold F.
Homoky I.
Horvath E.
Horvath I.
Horvath O.
Horvath S.
Hudak J.
Huszar K.
Ifju G.
Illes I.
Jablanczy S.
Jakoy E.
Jancsik K.
Jando T.
Jozsa J.
Jozsa L.
Juhasz G.
Jutasi B.
Kaffka P.
Kalmar L.
Kapitany G.
Kapuszta J.
Kassay V.
Kemes J.
Kerekes J.
Killan M.
Kiss-Toth J.
Kiss G.
Kiss J.
Kiss J.
Kiss Z.
Kiraly M.
Klima I.
Kocsis T.
Koczo M.
Koltay I.
Koller P.
Komlossy J.
Komondy G.
Koos B.
Kondor G.
Koran Z.
Kornya L.
Kosa Z.
Kovacs I.
Kovats M.
Kovats M.
Kozak A.
Krajczar E.
Kretai F.
Kurucz F.
Kurucz J.
Kuppan A.
Laczko A.
Lesko G.
Lovas L.
Magasi L.
Major R.
Marko I.
Markus G.
Matolcsi G.
Medveczky L.
Mihaly M.
Molnar J.
Nagy G.
Nagy M.
Nagy O.
Nagygyor S.
Nemeth J.
Nemeth L.
Nemeth L.
Nemeth Z.
Noviczky Z.
Nyers F.
Ocsko I.
Orloczi L.
Oroszlan J.
Orosz I.
Otvos I.
Pal L.
Palka L.
Palkovics J.
Palffy C.
Pandak L.
Papp F.
Paszner L.
Pataki I.
Pech G.
Pendl F.
Penzes L.
Ping F.
Pinter L.
Popradi L.
Porpaczy L.
Prem B.
Puskas L.
Rab R.
Raboczi L.
Racz A.
Ravai J.
Redey J.
Retfalvi L.
Rethy S.
Rikli O.
Roller K.
Ronay S.
Ronyecz J.
Rupf L.
Safranyik L.
Salamon M.
Sebestyen L.
Selmeczy G.
Simon J.
Sinka G.
Sivak B.
Skorka M.
Somogyi E.
Soos J.
Spandli I.
Spuriga I.
Szablya J.
Szabo G.
Szabo T.
Szalamin G.
Szalkai A.
Szamosi G.
Szantai F.
Szanyi L.
Szarmes K.
Szasz I.
Szasz J.
Szauer J.
Szekessy L.
Sziklai O.
Szy F.
Szikszai K.
Takacs J.
Takaro L.
Tamasi M.
Tarnocai K.
Togel G.
Tolnai I.
Tormassy E.
Toth E.
Toth G.
Toth J.
Toth J.
Toth T.
Treso B.
Treso F.
Turmezei Z.
Tusko F.
Tutunoski K.
Vadai J.
Vajas J.
Varadi B.
Varga L.
Varga P.
Vari M.
Veres G.
Veres S.
Veto L.
Viszlai E.
Viszlai J.
Vlaszaty O.
Weidinger I.
Witt L.
Zoltay E.

Honorary Member:
Waterland T.

KAPOCS

A Soproni Öregdiákok Idöszakos Közleménye

XlX. évfolyam 34.szám 2000 december

Minden cikk az iró véleménye, meglátása melyért a Szerkesztö Bizottság felelösséget nem vállal.

TARTALOM

2000 December

ELÖSZÓ A KAPOCSHOZ 1
Tizenkét év távlatából 2-3
Hírek Sopronból 4
Képek Dr. Winkler Andrásról 5
Dr. habil. Koloszár József rector beszéde 6-8
Dr. habil. Faragó Sándor dékán beszéde 9-12
Dr. Jablánczy Sándor Emlékére 13
Emlékezés Dr. Jablánczy Sándor professzor úrra 14
Eulogy for Professor Jablánczy 15-16
Curriculum Vitae 17
Jablánczy István és Miklós búcsúbeszéde 18
Búcsú Klíma Imrétöl 19-20
Szauer Jánosné, Szikszai Klára 21-22
Farkas Pista temetésén mondott beszéd 23
Unokák a "Sopron Alumni Családban 24
Körlevél a Soproni Öregdiákokhoz 25-26
Vancouverben Ünnepeltek az Erdészek 27
A "SOPRONIAK" ÜNNEPELTEK 28
Hungary's Unintended Gift to Canada/Vancouver Sun Article 29-30
Message delivered by Kálmán J. Roller - June2/99 31
Képek az avatási ünnepélyen 32-34
Dr. Roller with his students at UBC 35
Roller dékán úr és Díszdoktor Társai 36
Sopron Alumni Scholarship: The Final Report 37
Köszönet Szalkai Andrásnak és Eszternek 38
Üdvözlö Szavak a SOPRONI PIKNIK-en, 2000 szeptember 30 39-40
Képek a Soproni Piknikröl 41
Az 1999-es Erdész Bál Anyagi Beszámolója 42
A "Másodévesek" 40.-ik Találkozója Vancouverben 43
A "Másodévesek" Tablóképe .....
Megemlékezés a UBC területén 1957-ben ültetett Tölgyfánál 44
Kép: a "Harmadévesek" találkozója 1998-as SOPRONI BÁL-on 44
2000 SOPRONI BÁL anyagi beszámolója 45
A "Negyedévesek" évfolyam találkozója 46
Egyetemi Találkozó 47-48
Soproni Akadémikusok Társasága: Pünkösdi Találkozó 49
Szalay Ferenc okl. bányamérnök levele 50-51
Tamási Miklós könyvei Korondon 52
Beszámoló a Székelyudvarhelyen végzett faipari mérnökökröl 53-57
Kép a végzett erdélyi mérnökökröl 58
Ha Sopron hív mi ott leszünk 59
Varga Domokos: Ajánlás Major Richárd "VADVÁLTÓK" c. könyvéhez 60
MEGJENT KÖNYVEK - "Fotosabb fogalmak és ismeretek" 61
Közlemények - Hirdetések 62
Tájékoztató az 1956/61 es évfolyamok találkozójáról 63
SOPRONI ERDÉSZEK A NAGYVILÁGBAN 64
MEGHIVÓ A 2001 SZEPTEMBER 9.-i 'SOPRON PIKNIK'-re 65
Reply Card: SOPRONI BÁL, 2001 SZEPTEMBER 66
Székelykapu A UBC területén 67

A "KAPOCS" Elöfizetöinek Listája

Évi elöfizetés $20.- Adományokat Palkovics J.-hoz csekken a "SOPRON ALUMNI-KAPOCS" névre kell kiállitani)

Abonyi Á.	2004
Adamovich L.	T
Ambach M.	95
Apt K.	93
Bajzák D.	2005
Bakó J.	2000
Bakos T.	98
Balatinecz J.	88
Barabás J.	92
Baraksó J.	2003
Baranyai V.	2001
Bariska M.	2001
Báthy I.	2001
Bella I.	93
Benkö G.	2002
Bezerédi Gy.	T
Bige Zs.	95
Bódig J.	97
Bogyai E.	94
Bölecz B.	95
Borsos Z.-né	87
Buday G.	98
Csányi E.	T
Csapó I.	2000
Csizmadia F.	2002
Czeiner Zs.	2003
Deminger K.	2006
Dobozy T.	95
Donáth Gy.	2002
Dibuz J.	2003
Draskóy Gy.	2000
Ferenczyné, Dr.	T
Fodor Gy.	98
Fülöpp Z.	90
Für K.	9
Füstös Á.	91
Görgényi B.	92
Grátzer M.	2000
Grozdits Gy.	2006
Gyöngyösi S.	2003
Háhn F.	90
Hajdu Cs.	2001
Héjja A.	2002
Hintsch G.	98
Hirczy B.	98
Hirczy B.	87
Homoky I.	96
Horváth Cz. E.	2004
Horváth I.	96
Horváth S.	2002
Ifjú G.	2002
Illés I.	2001
Jablánczy S.	T
Jacsman J.	2002
Jagosits E.	94
Jákóy E.	2002
Jancsik K.	97
Jandó T.	2003
Jellacsics L.	88
Józsa J.	2001
Józsa L.	2002
Jutasi B.	2008
Kapitány Gy.	2000
Kapuszta J.	2003
Kassay V.	2001
Király I. K.	2026
Kerekes J.	95
Kis-Tóth E.	2009
Kiss Gy.	2002
Kiss J. (Oliver)	2003
Kiss J. (Victoria)	99
Klíma I.	T
Kocsis I.	92
Kocsis T.	2000
Komlossy J.	92
Kondor Gy.	2000
Korán Z.	96
Kováts M.	98
Kozák A.	2001
Krajczár E.	2010
Kurucz F.	95
Kurucz J.	2002
Kuppán Á.	2000
Leskó Gy.	2001
M. Erd. Egyes.	T
Major R.	95
Markó I.	2003
Matolcsi G.	88
Micski J.	93
Murguly S.-né	T
Must M.	2002
Nagy E.	T
Nagy/Link M.	2002
Nagy-Bozsóky G.	88
Nagy M.	2000
Nagygyör S.	93
Németh J.	2000
Németh L.	94
Németh S.	92
NEMZETÖR	T
Nyers F.	90
Orlóczy L.	99
Orosz I.	87
Ötvös I.	2000
Pál L.	94
Palkovics J.	2005
Pap F.-né	95
Pászner L.	93
Pataki I.	2008
Pesznyák B.	T
Puskás L.	2000
Ping F.	99
Pintér L.	2003
Poprádi L.	87
Porpáczy L.	98
Rab R.	2002
Radványi T.	T
Ravai J.	92
Rédey J.	2000
Reisz J.	96
Rétfalvi L.	2001
Roller K.	T
Rónay S.	99
Rupf L.	2000
Safranyik L.	95
Sinka/Dumont	99
Sivák B.	2007
Soós E.	94
Sop.Egy. Könyvt.	T
Sop. Egy. Borbély	T
Szabó Gy.	2004
Szalkai A.	2004
Szablya J.	T
Szamosi G.	2002
Szanyi L.	2001
Szármes K.	93
Szász I.	96
Szauer J.	97
Sziklai O.-né	T
Szilágyi T.	2003
Szücs Z.	87
Szy F.	94
Takács J.	2000
Tóth János	2001
Tóth J.(Ont.)	98
Tóth J.	96
Treso F.	98
Tuskó F.-né	T
Tuskó Csaba	94
Várady B.	96
Vári M.	90
Varga P.	2000
Vass Éva	95
Viszlai J.	2003
Vlaszaty E.	2004
Witt Z.	96

ELÖSZÓ A "KAPOCS-HOZ . . .

A Vancouverbe került **SOPRONI ÖREGDIÁKOK** idöszakos lapja valóban idöszakos, mert csak akkor jelenik meg amikor már elég anyag gyült össze.
Sokszor hónapokig kell várnunk amíg megérkeznek a cikkek, tudosítások és egyéb hírdetések amiböl válogathatunk a legközelebbi KAPOCS kiadásunkhoz.
Legutóljára 1999 március hónapban jelentünk meg.
Itt szeretnénk megemlíteni, hogy munkaerö hiányában a KAPOCS számára írt bárminemü értekezést, cikket vagy egyéb közleményt a jövöben csak olyan formában fogadunk el ami nem igényel újra gépelést.

Célunk mindig az összetartozás gondolata, a **KAPOCS!**
Az idö múlik, feledünk, fogyatkozunk de reméljük, hogy az idönként megjelenö gyüjteményünk éltetni fogja emlékeinket, hovatartozásunkat, barátságunkat a nagyvilágon élö társainkkal. Igy hozzájárulunk Soproni és Vancouveri **ALMA MATER**-ünk szellemének megörzéséhez.
Legyen ez a **KAPOCS** örök hirdetöje a jövö soproni generációinak, hogy ök is tudjanak szüleik, nagyszüleik méltó diákmúltjáról és tisztes, becsületes magyar származásukról.
Most amikor Karácsony szent ünnepe közeledik, nagy költönk Ady Endre versével búcsúzunk:

Harang csendül, ének zendül
messze zsong a hála ének
az én kedves kis falumban
karácsonykor magába száll minden lélek

"KAPOCS SZERKESZTÖSÉGE" minden kedves olvasónknak,
KEGYELEMBEN GAZDAG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET
ÉS BÉKÉS ÚJESZTENDÖT KIVÁN AZ ÚJ MILLENNIUM KEZDETÉN

Erdész Üdvözlettel.

TIZENKÉT ÉV TÁVLATÁBÓL . . .

A Kanadában eltöltött 44 évböl most csak az utolsó 12 évre tekintek vissza, hogy köszönetet mondjak mindazoknak akik a SOPRON ALUMNI dolgokban segítséget nyújtottak.
A névsor hosszú lenne hiszen 12 év alatt többen támogattatok bennünket USA-ból, Európából, cikkeket, értesítéseket küldtetek, telefonálgattatok, E-mailen értesítettetek bennünket.
Mi is történt velünk 12 év alatt?
Amikor átvettem a SOPRON ALUMNI dolgainak intézéseit legnagyobb feladat anyagi helyzetünk tisztázása volt hiszen elözö kollegáim kevésbé ismerték a könyvelés csigabigáit.
Száz és száz cetliböl kellett megtudnom kik fizettek be a KAPOCS alapra, milyen kiadások voltak és hol is álltunk a bankbetéttel.
Ebben az idöben kezdtek fogyni soraink. Éppen Medveczki Lajos tanárunk életéröl emlékeztünk meg a Magyarok Nagyasszonya Katolikus Templom dísztermében, s azóta sajnos egyre többen távoztak el közülünk. Koszorúkat kellett rendelni, keresni személyeket a búcsú beszéd elmondására stb.
Elsö dolgom volt az 1957-ben a UBC területén ültetett tölgyfa alá egy megfelelö emléktábla rendezése. Ebben segítséget kaptunk az Egyetemtöl is.Itt tudtam meg milyen nagy a bürokrácia és mennyi idöt vesz igénybe egy látszólagos csekély ügy intézése. Hála Istennek az ismeretség mindig segített az ilyen dolgokban.
Ez idöben kezdödött a MAGYAR ÁLLAM átállása a demokratikusabb útra.
Elhatároztuk, hogy egy Yellow Cyprus-ból készült fafaragványt és emléktáblát fogunk ajándékozni régi Alma Mater-ünknek, a Soproni Faipari és Erdömérnöki Egyetemnek. Joe Campbell "native" indián fafaragó müvész hónapokon át dolgozott rajta míg végre elkészült.
Gondos és figyelmes csomagolás után légi postával elküldtük Sopronba de az emléktáblák valamilyen oknál fogva nem érkeztek meg de a SOPRONIAK segítségével sikerült megtalálni a bécsi repülötér raktárában és így az 1990 november 4.-én tartott gála ünnepélyen már ott függtek a föépület aulájában.
Az ünnepélyt megelözö estén egy díszvacsorát rendeztünk a vendégeknek a PALATINUS SZÁLLÓBAN.
Az ünnepélyen hivatalosan is bejelentettük egy ösztöndíjas alap létezését is amit elindítottunk.
A nagy lelkesedéssel indult program hamarosan elfásultnak

mutatkozott de miután sokan olvasták a Vademecum erdészek számára írt "Erdészeti Közlemények" c. könyvet, ismét felébredtek az adakozni szándékozók.

Örömmel jelenthetem, hogy az ösztöndíj alapon $107,136.40 van melynek kezelését Szalkai András és Eszter vették át. Segítségükért hálásak vagyunk.
Az évente tartott vacsorás összejövetelünk, a szeptemberben tartott piknik a Szász Pista és Julia tanyáján, az októberi ERDÉSZ BÁL mindig kedves de sok munkával jár.
Itt mondok köszönetet Pistának és Juliának fáradhatatlan munkájukért, a piknik megrendezésért. Julia ízletes gulyás és paszuly levese, házisütemények készítése és Pista házi pálinkája immár hagyományos jelenségek ez alkalomból.
Meleg baráti szeretetükért külön köszönet a Sopron Alumni tagság nevében.
Nem szabad elfelejtkezni Kocsis Tibi örökös balekunkról sem aki az utóbbi években, Pedl Feri halála óta, a fenti dolgok rendezésében vesz részt. KAPOCS szerkesztés, báli meghívók, piknik hirdetés, bál rendezés, E-mail levelezés stb. az Ö munkájának az eredménye. Köszönet Tibor, alias TIGER, a fáradhatatlan és lelkes munkádért.
A "KAPOCS", az idönként megjelenö lapunk nem mindig jelenik meg ugyanabban a szokott idöben - tavasszal. De hát ez már így van, yours truly, az "öreg marha" már fáradt és a feje sem látszik ki a sok munkából. Szeretne még élni és utazni mielött a vén kaszás a feje fölé áll. Igy most örömmel jelenthetem, hogy a Kapocs szerkesztését Takács Jóska, Kondor Gyurka és Kocsis Tibi vette át. Jó szerencsét az új szerkesztöknek.
És most fiúk, még" mielött megremeg kezemben" a pohár, kérem azt, hogy továbbra is tartsuk meg egymás és ALMA MATER-ünk szeretetét mert erre tanított bennünket SOPRON. Felejtsük el a múlt hibáit, mert azokon segíteni már nem tudunk. Nézzünk inkább a jövö felé.Szeretettel segítsük egymást.
Kívánok mindnyájatoknak,BOLDOG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET, eröt, egészséget, sok sikert és hosszú életet.

Jó Szerencsét, Üdv Az Erdésznek,
alias PALKÓ

HIREK SOPRONBÓL . . .

1) Ha nehéz anyagi körülmények között is de tatarozzák a Soproni Egyetem épületeit.
Három évvel ezelött a nagy hóesés idején a föépület délnyugati tetö része beszakadt és ennek felújítására volt nagy szükség. Az elmúlt nyáron az AULA és a folyosók kopott falainak tarozására került sor.
Pénz szüke hiányában még rengeteg munka van hátra úgy az épületeken mint a botanikus kertben. (Jól jönne egy kis segítség a nevezetes "SOROS-ALAPITVÁNY"-tól, s kár, hogy Soros úr nem tudja ezt de talán köztünk is akadnak SOROS-ok!)

2) A Soproni Egyetemnek évente küldött "KAPOCS" folyóirataink egy más után eltüntek Tudjuk ki a tettes és az ezzel kapcsolatos kutatások folyamatban vannak. Későbbiekben nyilvánosságra hozzuk az eredményt.

3) **SZÉCHENYI DIJ**-at adott 2000 március 15.-én a Magyar Állam ***Dr. Winkler András***nak. Ebből az alkalomból vancouveri soproniak gratulálnak Andrásnak. András 8 éven át volt az egyetem rektora. Nehéz idökben vette át ezt a hívatást amikor még sok volt az ellenzék. Kiváló munkájáért több elismerést nyert el, de a Széchenyi Díj egy igazi megtisztelés a jó munkájáért.

A MELLÉKELT KÉPEK:

1) Gönz Árpád a Magyar Köztársaság Elnöke és Orbán Viktor miniszter elnök átadja a Széchenyi Díjat Dr. Winkler Andrásnak.

2) Dr. Winkler András professzor.
Az Ö vezetése alatt történt meg hogy a Soproni Egyetem 1999 november 4.-én nagy ünneplés közepette teljes elismeréssel visszafogadta a vancouverbe szakadt erdészeket a SOPRONI ALMA MATER örökös tagjai közé.
Végtelen köszönet minden jóttetedért András barátunk.
Kívánunk további jó egészséget és hosszú életet.
A távolba szakadt Soproniak nevében, Erdész Üdvözlettel,
Alias Palkó

-- Jutasi Béla barátom átjuttatott egy könyvet amit a ***SELMECZI AKADÉMIA*** 100-éves fenállása alkalmából adtak ki. A könyvböl kivonatokat fogunk majd közölni a Kapocs közeljövö kiadásaiban.
A könyvet a SOPRONI ERDÉSZETI ÉS FAIPARI EGYETEM MÚZEUM-ában fogjuk megörzésre helyezni az utókor számára.

Az alábbi könyvek megrendelhetök Palkovics Jánosnál:
Dr. Winkler András: "Az égi sörmezökön jártam"
Király Ilona : "Birkózás a sorssal"

Részlet Dr. habil Koloszár József beszédéből, amely a Nyugat-magyarországi Egyetem megalakulását ünneplő nyilvános tanácsülésen hangzott el 2000. November 13-án.

A 2000. január 1-én megalakult Nyugat-Magyarországi Egyetem életében jelentős esemény ez a mai nap.

Intézményünk első alkalommal próbálkozik egy összevont nyilvános ünnepi tanácsülés keretében bemutatkozni az országnak, a régiónak, és nem utolsó sorban önmagának. A két megye négy városának öt kampuszán hét karral működő Nyugat-Magyarországi Egyetem hallgatói és oktatói még alig ismerik egymást, ezért rendezvényünk egyik céljaként nem véletlenül említettem ezt a furcsa kifejezést: bemutatkozni önmagunknak is.

Hölgyeim és Uraim!

A bemutatkozás rám osztott feladata az integráció, az egyetem megalakulása történetének, a jelen problémáinak, és a jövő célkitűzéseinek rövid ismertetése.

A Nyugat-Magyarországi Egyetem megalakulását a jogelőd intézmények részéről az önkéntesség jellemezte.

Már 1992-ben megalakul a Nyugat-Magyarországi Regionális Egyetemi Szövetség - a NYERSZ - amelynek tagjai a szombathelyi Berzsenyi Dániel Tanárképző Főiskola, a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem, valamint a Pannon Agrártudományi Egyetem mosonmagyaróvári Mezőgazdaságtudományi Kara.

A Szövetség munkájában - amely elsősorban oktatási és kutatási együttműködés külső tagként részt vesz a soproni Benedek Elek Pedagógiai Főiskola is. A Szövetség tudatosan készül a szervezeti integrációra, azonban különböző - elsősorban külső okok miatt - tagjai közül csak a Benedek Elek Pedagógiai Főiskola és a Soproni Egyetem nyújtanak be közös - egyesülési szándékot jelző - intézményfejlesztési tervet 1996-ban, majd 1997-ben.

1997. őszén a soproni intézmények és a szombathelyi főiskola ismét egyesülési szándékot határoznak el, és nagy lendülettel megkezdik az integrációs előkészítő munkát. Az akkori oktatási tárca támogatja és mintaként említi több fórumon is a Sopron-szombathelyi közös erőfeszítést.

1998. őszétől, a kormányváltást követően az Oktatási Minisztérium felgyorsítja az eseményeket. Először támogatja a Sopron-Szombathely paktumot, majd néhány hét múlva javaselja a Mosonmagyaróvári Mezőgazdaságtudományi Kar csatlakozását is.

Mielőtt azonban a négy érintett intézmény vezetői e tárgykörben tárgyalhatnának egymással, újabb minisztériumi hír érkezik: a tárca nem támogatja a szombathelyi %iskola csatlakozását, hanem önálló intézményként kívánja tovább működtetni. Őszintén sajnálva Szombathely kiesését a soproni és a mosonmagyaróvári intézmények korábbi jó kapcsolatukat megőrizve újra megkezdik az előkészítő munkát. Ez a munka 1999. tavaszáig zavartalan és eredményes, ekkor azonban újabb meglepő változás történik. A kormány javaslatára az országgyűlés a győri Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskolát is a leendő soproni központú Nyugat-Magyarországi Egyetemhez csatolja.

A parlamenti döntést követően a 2000. január 1-i megalakulásig még egy nyitott kérdés marad: akceptálja-e a kormány a leendő egyetem új karok alapítására vonatkozó kérelmét.

A kormány dönt: a mosonmagyaróvári Élelmiszertudományi Kar nem, viszont a soproni Közgazdaságtudományi Kar 2000. január 1-től megkezdheti működését.
1999. második féléve feszített munkával telik el. A jogelőd intézmények személyi, szervezeti és gazdasági kérdésekben viszonylag gyorsan konszenzusra jutnak. Megalakul az Ideiglenes Intézményi Tanács, elkészülnek a legfontosabb egyetemi szabályzatok, s 2000. január 1-től a Nyugat-Magyarországi Egyetem hét karral közel 1300 alkalmazottal és 10 000 hallgatóval megkezdi munkáját (ábrák).

Tisztelt Ünnepi Tanácsülés!
Hölgyeim és Uraim!

A múlt eseményeit ennyiben kívántam röviden összefoglalni.

Ami a jelent, azaz a megalakulás óta eltelt rövid időszakot illeti, engedjék meg, hogy csak néhány problémáról számoljak be. Ezek a problémák többek között

- a túl rövid integrációs felkészülési idő,
- az integráció finanszírozásának hiánya,
- Egyetemünk különleges földrajzi elhelyezkedése,
- illetve a jogelőd intézmények eltérő sajátosságai nehezítik munkánkat.

Mivel a Nyugat Magyarországi Egyetem összetételét illetően még a parlamenti döntés előtti utolsó pillanatban is történt változás, nem volt idő közös intézményfejlesztési terv kidolgozására és benyújtására 1999-ben.

A jogelőd intézmények csak június végén kezdhették meg az előkészítő munkát, s a túlfeszített tempó következtében több olyan hibát követtünk el, amelyek napjainkban is akadályozzák mindennapi munkánkat.

Egyetemünk 7 karából 3 kar Soprontól, s részben egymástól is elég távol eső városokban működik. Az ebből származó nehézségeket nem kívánom részletezni. Az eddigi tapasztalatok szerint az integrált Egyetem működése egyelőre költségesebb, mintha a jogelőd intézmények külön-külön működnének. Ezt a költségtöbbletet a központi finanszírozás során nem vették figyelembe.

A jogelőd intézmények adottságai nemcsak az eltérő oktatási profil miatt különböznek egymástól. Karaink közül kettő: a győri Tanítóképző Főiskolai Kar és a Soproni Pedagógiai Főiskolai Kar az integráció előtt önálló főiskolák voltak. Számukra az integráció pillanatnyilag gazdasági téren érzékeny veszteséget jelent, mivel az új egyetem központjának fenntartásához hozzá kell járulniuk. A mosonmagyaróvári Mezőgazdaságtudományi Kar és a székesfehérvári Földmérési és Földrendezői Főiskolai Kar korábbi intézményeikben is kari státuszt élveztek, de egyetemeik központjától távol lévén nagyfokú szakmai és gazdasági önállóság jellemezte tevékenységüket.

Egyedül a volt Soproni Egyetem Karai jutottak a korábbiakhoz képest nagyobb önállósághoz. Ezek a karok közös gazdálkodást folytattak, oktató-kutató munkájukat pedig mintaszerű együttműködés jellemezte. Az integráció után az önállósodási folyamat

eredménye eddig az együttműködés fellazulása. A normatív finanszírozás és annak olykor meglepő változásai is feszültségeket okoznak a karok között.

Nemcsak egyetemünk, de az egész magyar felsőoktatás egyik legnagyobb gondja a megnövekedett hallgató és oktató létszám elhelyezése. A meglévő infrastruktúra állagmegóvására is alig volt eddig

lehetőség, bővítésre pedig egyáltalán nem. Egyetemünkön elsősorban a soproni karok igényelnek jelentősebb férőhely bővítést, ennek első lépései az Oktatási Minisztérium soron kívüli támogatásával megtörténtek, de jelentős fejlődést összegyetemi szinten csak intézményfejlesztési tervünk kedvező elbírálásától remélhetünk.

Hölgyeim és Uraim!

Az elmondottakból kitűnhet, hogy a Nyugat-Magyarországi Egyetem karai általában nem elégedettek jelenlegi helyzetükkel, a központi irányítást hol túlzottnak, hol erélytelennek tartják, érdekektől függően. Ezek a jelenségek véleményünk szerint természetes velejárói egy integrációs folyamat kezdeti szakaszának, és ezen jelenségek megszüntetése az egyik legsürgetőbb közös feladatunk. Ehhez igen nagy segítséget nyújtana a törvényi szabályozás esetleges módosítása, illetve a központi finanszírozás mértékének növelése.

Tisztelt Ünnepi Tanácsülés!

Múltunk és jelenünk a jövőnket is meghatározza. Egyetemünk különleges sajátságai közül eddig csak azokról beszéltem, amelyek működésünkben a nehézségeket okozzák. Szerencsére ezeknél jóval több az olyan sajátosság, amelyek megfelelő érvényesítése és ötvözése a jövőre nézve biztató lehet. Csak néhány ezek közül:

- több karunk illetve jogelőd intézményünk közel vagy több mint 200 éves múltra tekint vissza, így határainkon kívül is ismertek, illetve elismertek,
- Egyetemünk, mivel a négy fő tudományterületen folytat egyetemi szintű képzést,
- Egyetemünk néhány szak oktatása tekintetében Magyarországon monopol helyzetet élvez,
- A Nyugat-Magyarországi Egyetem nagy területen működik, s közvetlen határos Szlovákia és Ausztria magyarlakta területeivel,
- a tárgyi feltételek elégtelenségével szemben Egyetemünkön az oktatás - kutatás személyi feltételei igen jók. 397 fős oktatógárdánkban 155-en rendelkeznek tudományos fokozattal, közülük 67-en egyetemi tanárok,
- oktatott szakmáink iránt nagy az érdeklődés. Legtöbb szakunkon jelentős túljelentkezéssel számolhatunk, így jól felkészült fiatalok közül válogathatunk,
- a jogelőd intézmények oktatói és hallgatói évtizedek óta baráti és munkakapcsolatban állnak egymással,
- egyetemünk több karán a hallgatók ősi diákhagyományokat ápolnak, illetve új hagyományokat teremtenek.

Ezeket az adottságokat jól kihasználva a Nyugat-Magyarországi Egyetem Magyarország egyik különleges arculatú egyetemévé válhat, s reményeink szerint válik is.
Az integráció előkészítése során többször hangoztattuk: nem szeretnénk egymás mellé rakott karok arc nélküli intézményévé válni.
Szinte valamennyi karunk, illetve szakunk oktatásában megjelenik korunk és a jövő egyik legfontosabb problémája: környezetünk védelme.

Az Egyetemünkön oktatott és művelt szakterületek mindegyike kapcsolódik vagy a természeti, vagy a művi, vagy pedig a humán környezet védelméhez, illetve fejlesztéséhez. Éppen ezért szeretnénk egy jó értelemben vett "zöld" egyetemmé válni, s ennek megfelelően a környezetért mindenkor felelősséget érző, és azért sokat tenni tudó szakembereket képezni.

Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Ünnepi Tanácsülés!

Feladatomnak, amely a Nyugat-Magyarországi Egyetem múltját, jelenének problémáit és jövőjének célkitűzéseit volt hivatott röviden ismertetni, a végéhez értem. Mondandómmal a mai napon az ismertetés nem fejeződött be, hiszen karaink vezetői és a jogelőd intézmények hallgatói is bemutatkoznak Önöknek. Kérem, hogy eddigi megtisztelő figyelmükben, amelyet hálásan köszönök, őket is szíveskedjenek részesíteni.

Köszönöm!

Az Erdőmérnöki Kar Dékánjának a Kart bemutató beszéde a Nyugat-Magyarországi Egyetem alapító ünnepségén. Sopron, 2000. november 13.

Dr.habil. Faragó Sándor
egyetemi tanár, az Erdőmérnöki Kar ezidei Dékánja

Tisztelt Miniszter Úr! Magnifice Domine Rector! Kedves Vendégeink! Hölgyeim és Uraim!

Éppen 265 esztendeje, **1735**-ben alapíttatott Selmecbányán az a Bányászati Iskola, amelynek oktatásában a kezdetektől – egyre növekvő mértékben -, szerepeltek az erdészeti ismeretek. 1808-ban **Wilckens Henrik Dávid** vezetésével létrejött az Erdészeti Tanintézet, ezzel, 193 évvel ezelőtt megkezdődött az önálló erdészeti felsőoktatás Magyarországon. Az 1846-ban akadémiai, 1904-ben főiskolai rangot kapott intézménynek a trianoni békediktátum következtében menekülnie kellett Selmecbányáról. Sopron városa és nagy polgármestere, **Thurner Mihály** fogadták be 1919-ben a hazátlanokat, akik e gesztust azzal hálálták meg, hogy az ágfalvi csatában megharcoltak azért a népszavazásért, ami után Sopron városa kiérdemelte a máig büszkén viselt „**Civitas fidelissima**" címet.

Az erdőmérnökképzés több szervezeti átalakulás után 1952-től az önálló Erdőmérnöki Főiskolán, 1962-től az Erdészeti és Faipari Egyetemen, majd 1996-tól a Soproni Egyetemen folyt. Itt kell megemlékeznünk arról az 5 évfolyamnyi, Kanadában végzett magyar erdőmérnökről is, akik 1956-ban hagyták el Sopront, s a British Columbiai Egyetem Soproni Erdőmérnöki Karán szereztek diplomát, majd becsületet a magyar erdésztársadalomnak.

Mindezeket a gondolatokat egy bemutatkozáson a Kar ezidei dékánjának el **kell** mondania, hiszen jelenünk, jövőnk, szellemiségünk, hazaszeretetünk, magyarságtudatunk, kapcsolataink - egymással, - diákjainkkal, - Sopron városával, - az erdésztársadalom egészével, ezen a 193, illetve 275 éven nyugszanak. Ez a mi nagy erőnk, ez az, amire büszkék vagyunk, amit óvunk, s amit **selmeci - soproni szellemnek, selmeci-soproni hagyományoknak** hívunk.

Tisztelt Hallgatóim!

A múlt mindig megadta nekünk azt a lehetőséget, hogy nagy történelmi sorsfordulóink után megerősödve haladjunk tovább. Ilyen sorsforduló volt a rendszerváltás, amely felgyorsította Karunk fejlődését is.

A korábbi egyszakú Karon 1993-ban a környezet- és a vadgazdálkodás tudomány oktatása is megindult, amelyek mellé mindkét okleveles mérnöki szakon tanárképzés is társul. Ugyanezen évtől kezdtük meg oktatói munkánkat a Székelyföld szívében, Csíkszeredán, azóta mindhárom szakon. Oktatói gárdánk – Selmec szellemében -, fontosnak tartja, hogy erdélyi hallgatóink szülőhelyükön és magyarul tanuljanak, hogy otthon maradva segítsék magyar népük boldogulását. A graduális képzés mellett több szakmérnöki szakunk is működik. Erdőmérnöki diplománkat elismerték **euromérnöki** diplomának, s bizonyítottunk egy igen sikeres **amerikai akreditáción** is.

Az új szakok beindulásával megháromszorozódott hallgatói létszámunk. Az Erdőmérnöki Karnak ma több hallgatója van, mint az egykori Erdészeti és Faipari Egyetemnek, s 1/5-ük határainkon túl él.

Tisztelt Vendégeink!
Az oktatásnak és kutatásnak személyi, szervezeti és tárgyi feltételei vannak.

Történelme során soha nem volt olyan erős tanári testülete a Karnak, mint napjainkban. Ma 20 professzorunk, 21 docensünk, 15 adjunktusunk, 17 tanársegédünk és 12 nyelvtanárunk végzi áldozatos munkáját. Közülük 5 fő az MTA doktora, 31 fő a tudományok kandidátusa, 5 fő PhD fokozattal bír, 10 egyetemi doktor és 17 fő most, vagy a közeljövőben fejezi be PhD tanulmányait. Vezető oktatóink közül 17 habilitált doktor, 13 fő nyerte el a Széchenyi Professzori Ösztöndíjat.

Az oktatási feladatok kiszélesedése a Kar **szervezeti átalakítását** is szükségessé tette. A korábbi kis tanszékek integrálásával, illetve egyesek kiemelt fejlesztésével intézeteket hoztunk létre. Három alap intézetünk, a Matematika, a Kémiai Intézet és az Idegennyelvi Központ a

soproni egyetemi karok mindegyikén oktat. Az erdőmérnökképzést **5** szakintézet és egy intézeti jogú tanszék, a környezetmérnök képzést **2** szakintézet, a vadgazda mérnökképzést **1** szakintézet szolgálja. Oktatásunkba szervezetileg is bevontuk a fontosabb tudományos műhelyeket. A **MTA Geodéziai és Geofizikai Kutatóintézetében** egy önálló Földtudományi Intézet, továbbá Elméleti Geodéziai Tanszék működik. Ugyanígy az **Erdészeti Tudományos Intézet** Sárvári Kísérleti Állomásán is kihelyezett Tanszéket alapítottunk. Gyakorlati oktatómunkánkat az **Állami Erdészeti Szolgálat** Gyakorlati Bázisa segíti. Három intézményt tekintünk tangazdaságunknak, a **Tanulmányi Erdőgazdaság Rt**-t, a **Lajta-Hanság Rt**-t és a **Fertő-Hanság Nemzeti Parkot**, de valamennyi Állami Erdőgazdasági Rt, a Nemzeti Parkok és a Környezetvédelmi Felügyelőségek is felbecsülhetetlen segítséget nyújtanak munkánkhoz. Külön ki kell emelnem az FVM **Erdészeti Hivatala** széleskörű támogatását.

Az oktatás-kutatás **tárgyi feltételei** – nem számítva épületeink külső állagát -, hála az imént megnevezett intézményeknek, nemkülönben munkatársaim munka- és pályázó kedvének - jók, legalábbis javulók. A méltán Európa-hírű Botanikus Kertünk mellett jól felszerelt tantermek, laboratóriumok, kutatóházak, gépjárművek szolgálják az oktatást és a kutatást. Az elmúlt tanévben gazdagodtunk a „KÁLDY JÓZSEF" Erdőgépfejlesztő Központtal, a Talajmechanikai- és Vízlaboratóriummal, két kutatóházzal és a Sopron-hegyvidéki oktatási- és kutatási célú tanulmányi vadászkerülettel. A gyarapodáshoz kell sorolnom – hiszen az Egyetem mérnök-tanár képzésének gyakorlati színterévé vált -, az 1999-ben, Karunk fenntartói fennhatósága alá került RÓTH Gyula Gyakorlóiskolát, amely maga is, 115 éves múltra tekint vissza.

A **tudományos** műhelymunka a hiteles oktatás alapja. Mint azt a minősítettek aránya is mutatja, szakterületeinken a Kar az ország vezető kutatóhelye is. Bizonyítják ezt az MTA bizottságai, országos és regionális szinten egyaránt. E helyütt csak utalni lehet arra a százat is meghaladó kutatási témára, amelyen munkatársaim dolgoznak a matematika, a kémia, az ökológia, a földtudományok, a genetika, a botanika, a zoológia, az erdőművelés, a fahasználatok, az erdő- és faanyagvédelem, a vadbiológia és vadgazdálkodás, a gépesítés és

gépüzemelés, a megújuló energiahordozók, az úttervezés és -fenntartás, a vízgazdálkodás, a geomatika, az erdészeti politika, az erdővagyon-gazdálkodás, a természetvédelem, a tájvédelem és -tervezés, valamint a vidékfejlesztés területén.

E kutatások képezik két **Doktori Programunk,** jövőbeni **Iskolánk** tudományos alapjait az erdészettudomány és a környezettudomány területén, s ugyanezek teremtették meg a lehetőségét a kiterjedt kétoldalú nemzetközi kapcsolatrendszerünknek. Oktatóink olyan nemzetközi szervezetekben képviselik hazánkat, mint a IUFRO, az IUCN különböző munkacsoportjai, a CIC, a BirdLife International, Wetlands International.

Tisztelt Hallgatóim!

Az elvégzett munka magában hordozza az előrelépés igényét és lehetőségét egyaránt. Intézményfejlesztési tervünkben új szakok indítása és kiteljesedő infrastruktúra megvalósítása szerepel. Graduális egyetemi szakjaink sorában szeretnénk tudni a környezettudományt, a vidékfejlesztést, a rekreációt-idegenforgalmat, gyakorló közép-iskolánkban a természetvédelmi és a vadgazdálkodási szakot. Tervezzük új szakmérnöki stúdiumok indítását, továbbá az 5 évenként kötelező továbbképzések rendszerének felújítását is. Folytatni kívánjuk az országos hatáskörű szaktanácsadást is.

E munkában számítunk társkaraink segítségére, hogy egymást erősítve induljunk az új évezrednek. Ehhez kívánok mindnyájunknak – régi köszöntésünkkel

Jó Szerencsét ! Üdv az Erdésznek.

JABLÁNCZY SÁNDOR EMLÉKÉRE

A vancouveri magyarság és a British Columbia Egyetem vagy 80 számú közönsége egy felemelő megemlékezésen vett reszt a magyar katolikus templomban március 12.-én, mellyel Dr. Jablanczy Sándor soproni professzor úr hosszú és esményteljes életét ünnepeltük a gyászoló tisztelt családdal együtt.

A gyászmise egyes része, igy Jandó Tibor volt diák által mondott kiválló megemlekező beszéd, angol nyelven folyt le, hogy abban, a gyászoló család fiatal tagjai és az egyetemi resztvevők részesüljenek. A *Tárogató* számára és a vancouveri magyarság ismertetésére ezt most szeretnénk itt összefoglalni, hiszen Dr. Jablánczy Sándor emlékét sokan hordozzák szivükben.

Jablánczy Sándor életével résztvett a hánytatott XX.- ik század mindenegyes évtizedében. Még Nagy Magyarországon született Ipolyságon, a Trianon után a Csehszlovák állam tagja lett, annyi magyar hontársával együtt. Prágában fejezte be erdészti és jogi tanulmányait. A második világháború megint Magyarországra sodorta és az 50-es évek elején kezdett erdőmüvelést tanítani, mint candidatus a soproni erdészeti főiskolán. Habár az erdészeti szaknyelvet a prágai egyetemen tanulta ezt az előadásain sohase lehetett észrevenni. Ezt csak most tudjuk értekelni, hiszen csak gondoljuk el, hogy mennyi angol kifejezést keverünk bele a napi beszedünkbe (tisztelet a kivételnek).

A menekülő soproni egyetemmel jött Vancouverbe és amíg a soproni fakultáson tanított, már akkor 50 éves fejjel elkezdte az itteni egyetemen ecologiai és talajtani tanulmányait, melyek az itteni doktori elismeréshez vezettek 1964-ben. Az itteni doktori disszertációja a mesterséges erdőtüz hatását tanulmányozta. Ő is hozzájárult ahhoz, hogy mostmár alig van mestersegesen elkezdett erdőtüz (slash-burning) British Columbiában. Jablánczy Sándor az erdő szerelmese volt, amint ezt hallottuk Jandó Tibitől is. Egész élete során hevesen küzdött a tar-vágás (clear-cutting) eltörléséért. A 60-as es 70-es években erről még szó sem lehetett, mostanában lehet néha egy cikket olvasni a tar-vágás megszüntetéséről.

Az évek során Dr. Jablanczy Sándor számunkra Sanyi Bátyánk lett, de akarmikor találkoztunk az erdőre és az erdő szeretetére terelödött a beszélgetés. Gyakran mondta: "*nehogy megengedjétek, hogy az faipar és a piac diktálja a szakavatott erdőgazdálkodást, hanem az tudáson és hozzáértő tervezésen alapuljon.*"

Nekem adatott az a szerencse, hogy egy novemberi délutánon még együtt sétáltunk Sanyi bácsiék lakása körül. Akkor Sanyi bácsi mondta, na megmutatom neked azt a lebanoni cedrust, melyet már évek óta figyelek. Áhitattal odasétáltunk az ezüstös-zöld fenyő alá, aztán már kezdett vizsgáztatni a professzor: "*tudod-e még ennek a latin nevét?*" Hát ez azt hiszem, hogy ez a *Cedrus atlantica*, mondta a balek: na én úgy tudom, hogy ez a *Cedrus deodara. Na jól van azért a genusban megegyezünk*".

A séta után Edit asszony finom teáját iszogatva Sanyi bácsi még mondtad: "*Milyen szép délután volt ez és mennyit tanultunk*"; bizony Sanyi bácsi a Te nagyszerü példádat követve holtig tanulunk.

ISTEN VELED, SANYI BÁCSI, JÓSZERENCSÉT ÉS ÜDV AZ ERDÉSZNEK.

EMLÉKEZÉS Dr. Jablánczy Sándor kedves professzor urunkra

Jablánczy Edit és Jákóy Bandi

Az alábbi cikket Jablánczy Edittel együtt küldtük be a "UBC Chronicle"-nek 1999 áprilisában, hogy közöljék le, sajnos ők az úgynevezett helyszükség miatt csak nagyon vázlatosan jelentették meg ezt a leírást. Most szeretnénk ezt a *Kapocs*-ban közreadni, hiszen nekünk fontosabb az emlékezés. Még egy másik emléket szeretnék felhozni Sanyi bátyánkkal kapcsolatban és ez az erdei legeltetésre vonatkozik. Biztos mindnyájan emlékeztek rá, mikor Sanyi bátyánk szokta mondani a "tehénnek az istállóban van a helye" ezt persze nem emlitettük, ne hogy a "multiple use" szószólóival bajba keverdjünk. Sanyi bátyánknak csak az erdő volt fontos.

Memorial for Dr. Alexander Jablanczy Professor Emeritus

Dr. Alexander Jablanczy was born on December 1st, 1908 in Ipolysag, then in historical greater Hungary, now Slovak Republic. He passed away on March 8th, 1999 after several years of declining health. Dr. Jablanczy's life has spanned each decade of this tormented 20th century. He attended the Forest Engineering Faculty of Prague and took law at the Charles University. He completed his undergraduate studies in 1931.

Before the beginning of W.W. II, he practiced forestry in Czechoslovakia. Then the events of W.W. II drove him back to his homeland Hungary. After W.W. II he established and directed the first technical forest-ranger highschool in Esztergom, Hungary. After 1948, he became a landmanagement director in the Ministry of Forests in Hungary. He became the head of the silviculture department in the Forest Engineering Faculty of Sopron in 1951.

After the defeat of the 1956 Hungarian revolution against the Soviet communism, with his family he immigrated to Vancouver and started teaching silviculture in the Sopron Division of the Forestry Faculty of U.B.C. as a senior professor. While teaching and perfecting his language skills, he undertook postgraduate studies with Dr. Vladimir Krajina. He obtained his Ph.D. degree in 1964. The topic of his Ph.D. thesis was the study of the effect of slash burning on the establishment of Douglas-fir, western hemlock and western redcedar seedlings. With this early work, he contributed to the eventual discontinuation of the slash burning practices in B.C.

Dr. Jablanczy, in 1961, accepted an appointment as research officer with Forestry Canada in Fredericton, N.B. After retirement, enjoying robust health for many years, he had given courses to managers of small woodlots in the Maritime Provinces. He laboriously prepared colored overhead transparencies to illustrate forest stand sructures prior to thinning treatment and after thinning. These illustrations were drawn with great care and almost artist-like feelings.

Throughout his professional life, Dr. Jablanczy was a fervent advocate of the elimination of the clear-cutting practice in forest harvesting. Recently, we can observe, that his lifelong struggle might eventually be accomplished.*

Dr.Jablanczy's long life was remembered and celebrated by his large family, wife, children, grandchildren, representatives of the Professional Foresters of B.C., members of U.B.C. and the Hungarian Community of Vancouver in the Hungarian Catholic Church on March 12th, 1999.

Alex's love for the forest was expressed by A.J. Kilmer:"*I think that I shall never see a poem lovely as a tree. Poems are made by fools like me, but only God can make a tree.*"

EULOGY FOR PROFESSOR JABLÁNCZY

I would like to direct my tribute to the celebration of the life of Professor Jablánczy, Sándor to his friends and colleagues and to us, his students Sándor Bátyánk

We are celebrating a life that was truly multi- faceted. A life, that was rich in knowledge and experience and so indeed we are fortunate that it touched all of us somewhere, some way in the course of our lives.

Professor Jablánczy was born on December 1st 1908. Ipolyság, his birth place is no longer part of present day Hungary. After finishing high school in his home town he attended the Forest Engineering Faculty in the Technical University of Prague, graduating in 1931. In addition, he took a year of law at Charles University of Prague, to satisfy his developing interest in various fields of knowledge.

1932 was the beginning of a very productive and rewarding life in the practical as well as in the academic fields of forestry. His career journey took him from forest engineering work in Slovakia to forest management work in several locations in Hungary. Following this, he became the Head Administrator at the Hungarian Ministry of Forests. His next move was to a teaching career as professor of silviculture at the University of Sopron in Hungary.

After immigrating to Canada, Professor Jablánczy resumed his teaching career at the Sopron Faculty of the University of British Columbia.

Along the way Professor Jablánczy accumulated an impressive list of achievements. It was through his leadership that a mid-level technical forestry school was established in the city of Esztergom in Hungary. In Sopron Professor Jablánczy introduced many modern silvicultural management methods and on the job student training techniques.

In recognition for his contribution to the science of forestry, Professor Jablánczy was appointed to the Hungarian Academy of Sciences.

In Canada, after his teaching career, professor Jablánczy worked on various forest research projects in the Maritime Provinces, and made valuable and lasting contributions. His achievements reached beyond the borders of Canada and Hungary. He made several presentations at international conferences, regarding forest management problems.

Yet one of his most cherished rewards came to him from the Order of Árpád, a society for the purpose of maintaining Hungarian traditions and cultural activities. Professor Jablánczy received a special recognition for his dedicated work within this organization.

As we gather here today to say our final farewell, our sincere expression of sympathy must go to the family First of all to Mrs. Jablánczy, his beloved wife for 59 years, and to the four children, Edit, Sándor, Miklós and István, and to their families. From the bottom of our hearts we want to

say to you, our presence here today cannot replace your loss. We can only hope to ease it by sharing with you a few moments in the celebration of the life of your Husband, your Father and your Grandfather.

For Professor Jablánczy's many friends, colleagues and us, his students, this is an occasion to reflect on the many ways his life, his experiences, his teachings made our lives so much richer. From our university days on, we all learned from his fervent advocacy for doing the right thing in forestry, to continuously strive for finding new ways, new methods in the management of the forest.

Even though, after our university days our careers scattered us far and wide in this country and indeed over the globe, one common denominator remained in our hearts and in our minds: and that is the love of the forest. For this reason I would like to dedicate the following poem to the life of Professor Jablánczy, and in fact to all of us who were fortunate to share in his life and in his vision.

To reflect the spirit of the poem as intended by the Hungarian Poet, I must recite it in Hungarian.

ÁPRILY LAJOS: SZERET AZ ERDŐ

Engem az erdõ véd s szeret,
utaimon erdõk kísértek:
bükkök, gyertyánok, égerek,
tölgyek. Fenyõk is. Égig értek.

Most is, hogy visszagondolok
hajdani erdeim sorára,
a hegy felõl gyönyörûen
zúg bükkös erdõnk orgonája.

S ha majd mélyebbre költözöm,
érzéstelen rommá omoltan,
egy hang közelrõl súgja még:
Én is az erdõ fája voltam.

MARCH 12, 1999
JÁNDI TIBOR.

Dr. Alex Jablánczy - Curriculum Vitae

Born in Hungary, Ipolyság, 1908. Educated in Hungarian, Czech, and English, 1926-1931. Graduated at the Prague Technical University in Forest Engineering in 1931. He completed his State Examination in 1936 for Forest Managers and Management Planners in Bratislava. In 1956 he qualified for the degree of Candidate of Science in Forestry (equivalent to doctorate of forestry) at the Hungarian Academy of Sciences in Budapest. The University of British Columbia conferred a Ph. D. in Forest Ecology to him in 1964.

From 1932 to 1938 Dr. Jablánczy held appointments in forest management and planning in Czechoslovakia and Hungary with private and public forest estates. From 1939 to 1949 he worked with the Hungarian Forest Service in administrative and supervisory positions. In 1949 established and managed a new middle-level Forestry Technical School in Esztergom. From 1950 to 1956 he lectured at the Sopron University, Hungary, and from 1957 to 1961 at the University of British Columbia, Canada, in Forest Ecology and Silviculture.

1961-1973, Research Scientist and scientific liaison officer with the Canadian Forest Service, Maritime Laboratory, Fredericton, N.B. After his retirement in 1973, he was a consultant with different forest companies, authorities, and two Maritime Provinces.

His professional interest and experience included stand development, silviculture treatments, tree improvement, and regeneration cutting. His research work included the impact of forest fire on regeneration and seedling development. Dr. Jablánczy was very active with organizing and conducting workshops for wood-lot owners, technicians, and professional foresters in stand-improvement through silviculture.

While this is a time of great sorrow, I also feel joy. I was privileged to have Apu as my father, for 41 years, and he is my father still.

I see in this gathering, my fathers old friends and colleagues, people who knew him and respected him as a teacher. I also had that good fortune, so I thought I would share some of those pearls of wisdom I learned from Apu.

1. Keep both eyes open when firing a shotgun. He probably noticed I had both eyes shut.

2. How to kick a soccer ball. This was an unknown art in Canada when I was a boy. "Semire jo a csuka rugas".

3. How to carry a conversation when reading a newspaper. Most of you are familiar with this.

4. Our great debt to our natural heritage. Everything in nature is of profound importance. It is the duty of our profession to maintain the beauty and value of our forests.

5. Edes anyadat kel mindeg becsulni es szeretni.

Nagyon hilyanzolsz, Isten veled. Edes Apam!

Jablanczy Istvan

Apu (or father) as he is known to all of us, especially to our younger generation, is a term that describes him fully. Above all Apu set a very high standard for all of us to follow. Apu was a spiritual mentor to us. His strong commitment to faith and love for his family was absolute and unconditional. He was always very happy to have his children, spouses and grandchildren visit and to be with him gave everybody joy and peace.

Apu also had a strong commitment to his profession and a love for the natural environment as well as the arts, this remained with him throughout his long life. As a professional and an intellectual man he had strong opinions on many topics and, as we all know, he could talk about them at length. Even in his later years, with his background as a professor and researcher he would always correct "errors" in articles and books he read by marking them up and making notes in the margins. This often was followed with correspondence with the authors to either acknowledge or correct statements.

He also possessed a great sense of humor and we are all so pleased that he was with us during his long and fruitful life in this world. We know he will continue to be Apu to us all from above and continue to be with us and guide us in our lives. We will always be grateful for all the good qualities he instilled upon us all ...the importance of faith and love in our lives. Isten Aldja Aput.

Jablanczy Miklos

BÚCSÚ KLIMA IMRÉTÖL.

My name is Miklós Kováts, one of the 200 Sopron Forestry Students who arrived to Canada on the 8th of January, in 1957. My acquaintance with Imre started as a student at SOPRON UNIVERSITY, Department of Transportation, where Imre was an adjunct professor, teaching bridge building and other forest engineering subjects.

Years later, after our exodus to Canada and UBC, both of us ended up in the same Ministry, and as the time passed, we have outgrown the teacher/student relationship, eventually developing into a personal friendship, which has continued through the years.

Looking back at our studies in Sopron, Imre was valued as one of the best most organized teachers we had. His lectures were clear, well presented and very professional. These trademarks remained with him till the end. Besides being a true professional, I knew him as a philosopher, a thinker and a person who could form a strong personal opinion about life, human relationships, politics or any other subject area without being influenced by news interpretations or political views. His bright, critical mind coupled with a quiet humor had been his trademark which often generated very entertaining discussions during many of our long hunting trips.

Imre was a true SOPRONER who was always ready to help anyone in need without hesitation. This became very clear to me when the Klima's unselfishly took in and cared for my two daughters - at the time they were 2 and 5 years old - for several weeks, when their mother was taken away by a tragic accident and I was in the hospital. These has never been forgotten by either me or the girls.

During his career in the Forest Sevice, Imre's professional career has been monumented by several major logging bridges and many reports and articles about this subject area.

Imre was also active in the Hungarian community in Victoria and became the second president of the Canadian-Hungarian Society of Victoria in 1968. After his retirement from the BC Forest Service in 1982, Imre joined his wife Elizabeth in the field of furniture restoration. Together they refinished and decorated old pieces of furniture both artistically and authentically. Their design reflected original Hungarian folk-art motives which made it's way into the The Western Living magazine, well known in B.C. and Western Canada. But instead of going on and on trying to describe his achievements, his personality and abilities, I would rather like to say a few words directed to him, hoping that he can hear me in some misterious way and will accept my last apology for procrastinating a visit which I wanted to make in the past few weeks but never got around doing it. Yes Imre, I have wanted to to see you, talk to you even for a short time.

Strangely, my final decision came on the early hours of Tuesday, the 15th, before I got up, the same day when you were called to the eternal hunting grounds. It was then when I decided not to postpone my visit any longer but call Elizabeth, or you, and ask for a convenient time to see you. Your name on my note-board still reminds my of that commitment. I just wanted to have a short informal visit with you and enjoy some common memories we had during our association as a teacher, as a friend, as a hunting partner and reminiscing about past good times we had together.

Unfortunately, I have been called away shortly before 9:00 in the same morning and did not return home till after noon. Arriving home, a message was waiting on our answering machine about your departure. It was a shock and a disappointment . . . I realize it is late but with this short memento I would like to let you know that we, - your students, your associates, your friends - left behind, will miss you and when time comes, will join you and make up for our missed last visit... Farwell Imre!

To conclude, I would like to share a poem with you written by one of our classmate, Géza Várady, in memory of those who passed away from our ranks, reflecting some of the feelings we have in this room. Our English speaking guests will have to bear with me for a minute or two but the others who have lived through the past with us, will understand.

LENT ÉS FENT

Nevek . . . nevek - gyakran néma síri csend-,
a szivünkben ilyenkor már csak emlék leng.
Akik itt vagyunk: negyven évet idézök,
ifjúságkeresök, mind visszafelé nézök.

Matek, kémia, földmérés meg talajtan
- melyhez Ember tapad -, és mind halhatatlan.
Ti egykori ifjak, sok reménykedö arc:
de megredözve arcotokat az életharc.

Háborús nemzedék tagjai vagyunk mi,
sorsüldözöttek emlékezö fiai.
Egykor vitt bennünket a szabadság szele,
a függetlenség erös, hiú reménye.

Rövid szabadság: a nagyhatalmi érdek
hasított beléd betömhetetlen léket.
Volt: korházi csata, tankkal szembenézés,
szétszóródás, új földben gyökéreresztés!

Mert bárhol a világban Verecke üzent:
- magyart remény éltet, itt lent és odafent!
Te remény, örök kisérönk, mint szalmaszál
Legyél még velünk végsö harcainknál.

És lelkek a magasban: most üzenjetek,
hogy névsorolvasásra összejöttetek!
Mondjátok, hogy ott is vannak felhök, fenyök
és várjatok bennünket Ti, meg a zöld erdök!

And now, I would like my fellow alumni to join me in a traditional farewell song, sung by students of Sopron at the departure of their friends and close companions.

FIÚK, HA MAJD REMEG KEZEMBEN . . .

Isten Veled Imre, nyugodj békében!

John, Katalin, Marci, Tom, Gusti and extended family, Ann, Leslie and Klara's beloved grandchildrenn, Kalista, Matia and friends.

I was honored to be asked to say a few words on this sad occasion since I have known Klara almost as long as John knew her.

It is difficult to find words to express our sympathy and feeling to the family and in particular to Klara's mother who lives in Hungary. We ask ourselves why did it have to happen when she and John were beginning to enjoy the fruits of their lifetime labor, surrounded by loving friends and growing family? The answer to that question is an eternal mystery, beyond the human capacity to comprehend.

So we gather here family and friends to remember her. It is obvious by your presence that Klara touched many lives beyond her immediate family.

It is with heavy hearts that we mourn her passing but really,we should celebrate her life. Her life began a long distance from Williams Lake in a small village in what is now called Slovakia, on April18, 1935. Following the aftermath of the Second World War, with her parents and brother,Klara moved to Hungary. After finishing high school Klara enrolled in the University of Sopron, Forest Engineering Faculty in 1954. I recall that Klara was a member of the folk dance ensemble and John played the violin in the small band of the University. I suspect that their romance started at that time. However our studies were interrupted by another World shaking event, the Hungarian Uprising against the communist terror of the Soviet Union. After a short lived freedom we had to leave Hungary, and the University students settled in Vancouver to continue our studies at UBC. Klara and John were married in 1958, shortly before their graduation in 1959. John's work as forester took them to many places in the Province. They spent time in Alexis Creek,Vancouver, Victoria and Prince George before moving to Williams Lake in 1972. By this time Klara was very busy raising 4 children and looking after John. In latter years when John and I with other friends contemplated buying a seedling nursery one of the conditions was to have experience in running a nursery. John with tongue in cheek offered Klara's extensive nursery experience (of the other kind) to satisfy the requirement. Unfortunately the seller was looking for a different kind of nursery experience!

Klara's pride and joy was her family, especially the children. She loved all children , not just her own. She truly believed that if you give love generously you will end up having more to give.

The love and caring was not confined to children only. Many of her friends and strangers bear witness to her generosity; she was always there to help, putting everyone else before herself. We remember her with her camera and the multitude of photos she has taken at various gatherings of friends and a few days later a gift of numerous snapshots to remember the event.

Her other great love was flowers, growing in abundance in the garden as well as in her house in the winter time.

There are many things your friends will remember you for, the postcards from your travels and the beautiful Christmas tree decorations which you crocheted that will bring joy to our families for many Christmases to come.

Your passing has left great emptiness in the hearts of your family and friends. You are resting in peace now with God. We will always remember your kindness, love and caring. We will pray that God will provide healing for your family and friends so that the many mementos and memories of you will bring not only tears to our eyes but a smile to our lips.

Good-bye my dear friend. We will always cherish your memory.

Krajczár Ernő

MAGYAR FA SORSA

Lelkemben a magyar fa
Lombjai esnek, hullnak:
Lombosan, virágosan,
Igy kell, hogy elpusztuljak

Hejh-hajh, Szilvániából,
Erdök helyéröl jöttem:
Lomboztam ima helyett
S keveset könyörögtem.

Ontottam a virágot,
Virultam jóban-rosszban:
Mások gyümölcsösödtek,
Én mindig virágoztam.

Öreg vagyok s pogányul
Imát még ma sem mondok:
Hulljatok csak halálig
Magyar virágok s lombok.

Elhangzott Farkas Pista (alias Szivem) temetèsèn;

May 2, 2000, Vancouver, BC

Thank you, Christopher and Nicholas for honoring me with your request to speak a few words about your father at this occasion. Although these are my personal thoughts, I am confident that I am also speaking on behalf of the entire Sopron Family.

I have known Steven as a friend in excess of forty years; ever since we met as 19 year old first-year students at the Forest Engineering Faculty of Sopron University of Hungary in 1956. We were contemporaries in the true sense of the word, having birthdays only three days apart. Although we came from different backgrounds, went to different high schools, he having graduated from the Petofi Gimnasium in Budapest and I from a small town Gimnasium, our every day lives must have been strikingly similar. The likelihood of that came into sharp focus at one of my recent visits to his hospice room when reviewing a series of family photographs his children assembled on a corkboard and hung by his bedside. It was like looking at my own family album; his parents being so similar to mine and the series of his growing-up photographs looking so much like my own. That was a very strong reminder of how much we had in common.

Steven was a very good student in high school; otherwise he would not have been invited to apply to the highly selective Sopron University. Having successfully passed the entrance requirements he and about fifty others began their studies in September 1956. We barely settled down to University life when a series of unexpected events during and after the glorious Hungarian Revolution of October 1956 set our lives on a different course. Defeat of the Revolution prompted us to leave our native land in early November of that fateful year. After a brief stay in Austria we landed in Canada on January 8, 1957 and restarted our University career that same fall at the University of British Columbia in Vancouver. Those were trying and exciting days. We grew to maturity together during the ensuing four years. Steven continued to do well during his University years and he particularly excelled in the technical subjects. Our paths had taken different turns after graduation in 1961, both in occupation and in venue, and consequently there was a hiatus to our formerly daily contacts. Steven pursued an engineering career in Vancouver, specializing in designs of wood processing, while job opportunities in my chosen field of biology took me to other parts of Canada. We re-established regular contact, by then both of us married family men, after our return to Vancouver in 1976. We took mutual interest in our children's development, proudly acknowledging their growing up from toddlers to young adults. Christopher and Nicholas were Steven's gift to the next generation.

The bond established during the school years remained very strong and not only among members of Class of '61 but also among all other Sopron students who graduated in previous years. The yearly affairs of the Sopron Homecoming Balls of which Steven was always an enthusiastic organizer and the more frequently held 'Szakestely' get-togethers helped to strenghten that bond. Just one short month ago we gathered on one such occasion to embrace our ailing friend. In a sense we all feel as though we are members of the same family, the Sopron Family, whose one stalwart member we eulogize today.

Not long ago an acquaintance of mine referred to the passing of his friend as 'having gone ahead'. Ominous as that expression may sound, it brings into light our own mortality. Having gone ahead Steven, means that you have gone where we are all heading. Sooner or later we will all get there. Until then, Good Bye Steven, 'VISZONTLÀTÀSRA HÀT'.

László Rètfalvi

"A tölgyek alatt
Vágynám lenyugodni,
Ha csontjaimat
Meg kelletik adni;

De, akárhol vár
A pihenö hely rám:
Egyszerüen bár,
Tölgy lenne a fejfám!"

UNOKÁK A "SOPRON ALUMNI CSALÁDJAIBAN"

Mindig nagy öröm életünk folytatásáról, gyerekeinkről - unokáinkról hírt adni, mert érdeklödö szeretettel olvassuk. Csupán az jelent gondot, hogy nincsen nyomozó osztályunk, hogy idöben megszerezzük a jó híreket.

A "Negyedévesek" unokái:

1999	március	26	-	**Tolnai István és Joan elsö unokája** *DAWSON KEITH*
	április	18	-	**Szalkai András és Eszter 2.-ik unokája** *GABRIELLA ALEXA SZALKAI*
	április			**Magasi László és Sárika 2.-ik unokája** *KEEGAN*
	szeptember	28	-	**Nagygyör Sándor és Helga 3.-ik unokája** *BENJAMIN*
	október	24	-	**Jandó Tibor és Magdi elsö unokája** *ELLA CATHERIN*
	november	16	-	**Váradi Béla és Mária 6.-ik unokája** *ANNA MARGIT*
	november	24	-	**Baraksó János és Ili 4.-ik unokája** *ÉVA RENATA BARAKSÓ*
2000	július	13	-	**Varga Pál és Sharon 2.-ik unokája** *JACOB MARCUS*
	november	12	-	**Kapuszta József és Marika 5.-ik unokája** *JONATHAN JOSEPH* (A kis Jonathan az 54.-ik unoka a hajdani IV évfolyamról)

Az "Elsöévesek" unokája 1999-ben:

1999	augusztus	30	-	**Pintér László és Marika elsö unokája** *RILEY*

SZIVBÖL GRATULÁLUNK A BOLDOG NAGYSZÜLÖKNEK ÉS ISTEN ÁLDÁSÁT KÉRJÜK A FIATAL SZÜLÖK GYERMEKNEVELÉSÉHEZ.

"SOPRONI GYEREK" A SYDNEY OLIMPIÁN!

Lawrence Vaga, Varga Pál és Sharon gyógyszerész fia, a kanadai olimpia keret tagjaként versenyzett evezésben a Sydney Olimpián ez év szeptemberében.Gratulálunk Lawrencenek és a büszke szülöknek.

Körlevél a Soproni Öregdiákoknak.

(A "Justice for Dean Roller Committee" közleménye)

Kedves volt soproni Kolléga, 1999 március 15.-én.

Dr. Roller Kálmán Díszdoktorátust kap a U.B.C.-től !!!

Elértük végre, hogy a University of British Columbia Szenátusa elhatározta : Honorary Degree-t fog adni szeretett igazgatónknak, Dr. Roller Kálmánnak. Idézet a Nomination Form-ról: "Nominees are distinguished scholars, etc ... persons prominent in the community and the professions, ... who have made significant contributions to the life of the university, the province, or nationally or internationally."

A "Justice for Dean Roller Committee" már 1997 decemberében beadta a Nomination-kérvényt hatvan volt diák és kolléga aláírásával, de elkéstük az augusztusi határidőt, és ezért csak 98 augusztusától került az egyetemi tanács elé kiértékelésre a másik 80-90 kérvénnyel együtt, amiket évente kap a U.B.C. Ezt az időt arra használtuk, hogy körlevélben felkértünk 15 Ph. D.-vel rendelkező vagy más magas állásban lévő volt diáktársunkat, hogy személyes támogató levéllel segítsék ügyünket a U.B.C. Tributes Committee-nél. Ebből tíz, kitűnő személyes levél érkezett be, kutatóintézeteknél vagy egyetemeknél dolgozó kollegáktól. (Tarnócai, Korán, Gratzer, Ifju, Bajzák, Bella, Sivák, Magasi, Safranyik, Ötvös.) Syracuse-tól - Virginiáig, Ottawától - Quebecig. Köszönet értük ! -- A másik öt nem válaszolt kérésünkre.

Az ünnepség előtt június 1.-én, (kedden) összejövünk egy kis soproni találkozóra, úgy mint 1996-os látogatásakor, valahol az egyetem közelében - amit majd később tudatunk veletek, ha már kidolgoztuk a részleteket. Itt alkalom lesz személyesen elbeszélgetni a nyolcvanhetedik évét taposó Kálmán Bátyánkkal és kedves feleségével Aglájával, akiket ritkán látunk itt, a nyugati partokon, távol ontáriói otthonuktól.

A díszdoktorrá avatás az idei erdészdiplomák átadása előtt fog megtörténni, 1999 június 2.-án délután 4-órakor. Helyszin : a Chan Center for Performing Arts, (egy 1400 férőhelyes auditorium) 6265 Cresent Road cím alatt, a Law School mellett. A helység elég nagy ahhoz, hogy a most végzők és rokonaik mellett a Sopron Alumni tagjai is elférjenek, családjaikkal együtt. Szeretnénk ha Kálmán Bácsi volt diákjai és kollégái minél nagyobb számban vennének részt az ünnepségen, ahol nemcsak a Dékánunkat, de személyén keresztül a negyven évvel ezelőtt létezett Sopron Divisiot is, -- tehát mindnyájunkat -- megtisztelnek ezzel az alkalommal.

Kérünk mindenkit, aki Vancouverben vagy környékén tartózkodik, és el tud jönni -- sokan átjövünk a szigetről is -- az legyen ott, keresse meg az együttülő Sopron Alumni tagokat, és segítsen tapsolni. Hadd lássa a mai generáció, hogy még a hatvan év feletti öregdiákok is megbecsülik volt igazgatójukat. Néhányan azt mondták : " Nélkülünk nem lett volna iskola és nem lett volna munkája sem a tanároknak, sem Rollernek." -- Azt viszont mindnyájan tudjuk, hogy Kálmán Bácsi összetartó ereje, diplomatikus szervező képessége nélkül soha nem lett volna Kanadában magyar nyelvű egyetemi oktatás, ezért sokan nem is szerezhettünk volna egyetemi diplomát. Ebből eredően, neki köszönhetők későbbi anyagi eredményeink és életszínvonalunk Kanadában.

A következő napon, június harmadikán áthozzuk Kálmán Bácsiékat Victóriába, ahol megint lehetőség lesz baráti találkozásokra, mint az 1996-os látogatásuknál is volt. A victóriai Faculty Clubban június 8.-án lesz alkalmuk összejönni Rollerékkal azoknak, akik nem tudnának a vancouveri ünnepségre átjönni. Ocskó Pista is várja őket nagy szeretettel a Galiano szigeti resortjában és Nanaimóban is várják volt diákjai. Victóriából valószínűleg június 9-10.-e körül fognak hazatérni Ontarióba.

Ha valakinek van valami terve vagy javaslata, hogy mit lehetne Kálmán Bácsiéknak megmutatni westcoast-i vizitjük alatt (eddig már látták a Múzeumot, a Parlamentet, a Magyar emlékművet, Ucluelet, nanaimói Magyar Házat, stb.) vagy szeretnék meghívni őket otthonukba egy kávéra, hogy alkalma legyen megnézni, hogyan élnek volt diákjai, -- jelezzék az alábbi tagok egyikének.

Pontosabb információt Rollerék vizitjével kapcsolatban helyre és időpontra vonatkozólag a következő kollégáktól lehet szerezni, ha már közelebb értünk júniushoz:

Vancouverben : (604) Baraksó János 987-0682 , Kassay Viktor 222-8774
Palkovics János Üzlet: 738-9614 Home: 732-8537

Galiano Island : (250) Ocskó István ("Bodega Resort") 539-2677

Nanaimoban : (250) Pintér László 248-9186 és Bölecz Béla 248-3345

Victoriában : (250) Vlaszaty Edmond Office: 721-7935 Home: 721-3751
és Benkő Géza 727-3821

Viszontlátásra a U.B.C.-n, júniusban, Üdv az (öregedő) Erdészeknek,

Benkő Géza

Benkő Géza

'JUSTICE FOR DEAN ROLLER' COMMITTEE
SOPRON ALUMNI ASSOCIATION
714 LINDSAY STREET, VICTORIA, B.C. V8Z 3E1
TEL.: (250) 727-3821

1999. AUGUSZTUS

TÁROGATÓ

a Vancouveri Magyar Kulturális Egyesület lapja

VANCOUVERBEN ÜNNEPELTEK A SOPRONI ERDÉSZEK

Már régen volt ekkora örömük a Sopronból jött magyar erdészeknek, mint az idei University of British Columbia diplomaosztási ünnepségén. 1999 június 2-án nem csak a jövő fiatal erdészei kapták meg oklevelüket, de megtisztelték a régi, 40 évvel ezelőtt végzett magyar Erdőmérnöki Főiskolát is azzal, hogy díszdoktorátust kapott igazgatójuk, **Dr. Roller J. Kálmán, a magyar tagozat volt dékánja,** akinek érdeme volt az 56-os Ausztriába menekült diákság összetartása, a külföldi magyar tagozat létrehozása, és annak sikeres kanadai befejezése 1961-ben.

Roller dékán úr érdemei közé tartozik, hogy 140 Sopronban kezdett, és Vancouverben végzett erdőmérnöknek biztosította a kommunizmus-mentes, félelem nélküli életet. Azt is mindannyian tudjuk, hogy Kálmán bácsi összetartó ereje, diplomatikus szervezőképessége nélkül soha nem lett volna Kanadában magyar nyelvű oktatás, ezért sokan nem is szerezhettünk volna diplomát. Ebből eredően, neki köszönhetők későbbi anyagi eredményeink és életszínvonalunk Kanadában.

Kanada részéről **Martha Piper, a U.B.C. elnöke** értékelte Dr. Roller "rendkívüli bátorságát és elszántságát" amivel kivezette diákjait a menekülttáborból és létrehozta ezt a történelmileg az egész világon egyedülálló iskolát. Ezeknek a hallgatóknak azután több mint 30 %-a magasabb akadémiai fokozatokat szerzett: Mester, Doktor, (M.Sc.,Ph.D.) a szokásos 5-6%-kal szemben és tudományos kutató vagy oktatói állást töltenek be Észak-Amerika minden erdészeti vonatkozású intézetében vagy iskoláján. Ezt ma már az egész világ elismeri, csak Sopron nem. Pedig ők is joggal büszkék lehetnének az 56-os diákokra és vezetőjükre, mert ahogyan Roller könyvének a címe is mondja: **"...mi is voltunk egyszer az Akadémián"**.

A diplomák átadása után az újonnan végzettek szülei, barátai tapsoltak, kiabáltak innen-onnan a vancouveri Chan-Centerben, jelezve örömüket gyermekeik felé. Amikor pedig Kálmán bácsi vette át díszdoktori oklevelét, három sorban, hatvan öregdiák ugrott fel, tapsolva, ujjongva, szeretett dékánjuk elismerésén. A most végzett huszonéves fiatalok csodálkozva néztek a 60 feletti, fenérhajú, kicsit köpcös diákokra, egypár 70 feletti tanárjukkal együtt, amint ünnepelték 86 éves dékánjukat, aki az édesapjuk után talán a legnagyobb hatással volt életükre.

Gordon Campbell, az ellenzéki párt vezetője a victoriai Parlamentben június 7-én ismerte el és köszöntötte Dr. Rollert, megemlítván két fiát is, akikkel együtt futbalozott középiskolás korában. A hivatalos elismeréseken kívül két nagyobb soproni találkozó, és sok család látogatása adott alkalmat személyes beszélgetésekre Rollerékkal. A vancouveri Europa Étteremben 45, a victoriai Faculty Clubban 25 vacsorát adtak a tiszteletére. Azonkívül a Galiano Szigetén Ocskóékat, Mill Bay-ben Horvátékat, és Victoriában több kollégát és volt diákját látogatott meg.

---

* A jól sikerült programok rendezéséért köszönet jár: Palkovics Jánosnak, Barakso Jánosnak és Kocsis Tibornak Vancouverben, Vlaszati Ödönnek és Kováts Miklósnak Victoriában, Pintér Lászlónak és Bölec Bélának Nanimoban, valamint az "Igazságot Roller Dékánnak Bizottság" minden egyes tagjának, akik Virginiától – Quebecig, Syracusetól – Ottawáig támogató leveleikkel vagy aláírásaikkal segítették megvalósítani ezt a ritka örömünnepet, Roller Kálmán és soproni nagy családja életében, száműzetésünk 43. évében.

Benkő Géza
Soproni Öregdiák

SZIGETI MAGYARSÁG

VANCOUVER SZIGET MAGYAR TÁRSASKÖREINEK TÁJÉKOZTATÓJA

A Soproniak ünnepeltek

Vancouver-ben, a University of British Columbiá-n (UBC), ezév június 2-án nyerték el diplomájukat az egyetemet sikeresen elvégzõ hallgatók. Ennek az ünnepségnek a keretében került sor díszdoktor avatásra is, ahol ***Dr. Roller Kálmánt***, a UBC Erdészeti fakultás magyar tagozatának (Sopron Division) volt professzorát és dékánját tüntette ki a UBC elnöke, Martha Piper díszdoktori oklevéllel. Ezzel kifejezte elismerését Roller Kálmán érdemeiért, aki fáradhatatlanul küzdött azért, hogy az Ausztriába menekült egyetemi hallgatókat összetartsa és kiharcolja részükre az együttmaradás lehetõségét, megkezdett tanulmányaik sikeres befejezését. Ez az út Kanadába vezetett.

1956. október 23-án nem gondoltuk, hogy valaha is Kanadába jövünk. Nagy reményekkel indult meg, a fiatalok vezetésével, az ország népének a szabadságra való törekvése, és az elnyomott nemzeti öntudat újjáébredése. Úgy látszott, hogy végre ismét független, szabad ország lehetünk. November 4-én azonban az orosz hadigépezet minden ilyen irányú reményt elfojtott. Az emberekben felébredt szabadságvágy és a megtorlástól való félelem azt eredményezte, hogy ezerszámra indultak el nyugat felé a szabadságért, a félelemmentes életet keresve.

Ausztriában vált nyilvánvalóvá, hogy a Soproni Erdõmérnöki Egyetem hallgatóinak és oktatóinak több, mint 50%-a hagyta el az országot. Ekkor kezdõdött a szervezkedésünk, jövõnk kialakítása. Roller Kálmán vezetésével és kiváló szervezõképességével megindult egy olyan új haza keresése, ahol lehetõség nyílott arra, hogy a hallgatók magyar nyelven folytassák tanulmányaikat, és hogy nemzetközileg elismert diplomát szerezzenek, majd ezt követõen szakmai vonalon lehetõségük legyen megfelelõ elhelyezkedésre is.

A számos ajánlat közül egyedül a kanadai kormány adott igéretet mindarra, amit a tanulmányok befejezése érdekében mindannyian fontosnak ítéltünk. Ezt követõen a hallgatóság és az oktatók megtárgyalták a kanadai meghívást és mindenki egyénileg döntött jövõje felõl. Voltak, akik nem akarták elhagyni Európát, mások visszatértek Magyarországra. A túlnyomó többség azonban elfogadta a kanadai meghívást. 252 diák, oktató és családtag kapta meg a kanadai vízumot. Mi csak kis töredékét képeztük annak a 35 ezer honfitársunknak, akiket Kanada akkor befogadott.

1957 és 1961 között 140 Sopronban kezdett hallgató szerezte meg erdõmérnöki oklevelét Vancouver-ben, a UBC Soproni Tagozatán.

Az itt végzett erdõmérnökök több, mint 30%-a szerzett magasabb akadémiai fokozatot továbbtanulással. Ma többen egyetemi tanári pozíciót töltenek be Kanada és az Egyesült Államok különbözõ egyetemein.

A díszdoktorrá avatást mind Vancouver-ben, mind Victoriá-ban bensõséges, vacsorával egybekötött soproni összejövetel követte, ahol volt alkalmunk elbeszélgetni Kálmán Bátyánkkal és kedves feleségével, Aglájával. Visszaemlékeztünk azokra a nehéz napokra, amikor több, mint 40 évvel ezelõtt dönteni kellett jövõnkről, Kanadába való kivándorlásunkról. Nagy felelõsség nyomta mindannyiunk vállát, de az oroszlánrész Kálmán Bátyánkra nehezedett. Az idõ igazolta a helyes választást, a tények minden szónál szebben beszélnek!

Szy Ferenc

EDITORIAL FORUM
INSIGHT
THE VANCOUVER SUN
FRIDAY, JUNE 18, 1999 A15
EDITOR DAPHNE BRAMHAM 605-2139 FAX 605-2522 E-mail dbramham@pacpress.southam.ca

Hungary's unintended gift to Canada

Kalman Roller brought 450 university students to B.C. after the Russian tanks invaded his homeland and set up school here.

STEPHEN HUME
VANCOUVER SUN

Largely overlooked in the furore over a few citizens petitioning Parliament to remove God from the Constitution, the latest verdict in the vicious murder of teenager Reena Virk and the 10th anniversary of Chinese tanks crushing students at Tiananmen Square was the culmination of a remarkable life-affirming story about learning, wisdom and the triumph of the human spirit.

Kalman Roller was awarded an honorary degree at the University of British Columbia.

Now, the other five individuals who received degrees at the same time were all remarkable in their own right. Mining magnate Stewart Blusson for his selfless philanthropy in donating $50 million to promote basic scientific research; retired United Nations ambassador William Barton for his outstanding public service career in diplomacy; Shirley Chan, the manager of non-market housing for the city of Vancouver for her imaginative work in building the livable city; Erich Vogt for his leadership in establishing many of the scientific institutions we sometimes take for granted, like Science World and the B.C. Cancer Foundation; and Peter Newman for his 21 incomparable books about Canada, Canadians and the history that makes us what we are.

What makes Roller unique in this distinguished company is the combination of circumstances that he confronted and overcame, circumstances that would have defeated most people, but which he instead forged into a symbol of what it truly means to be a teacher.

He is the professor who presided over a refugee university, conducting classes in exile halfway around the planet from his campus, graduating brilliant students who might otherwise have died in Soviet gulags but who instead helped lay the foundations of forest science in B.C.

"When history collides with academic life," UBC President Martha Piper told the spring convocation, "the impact can transform the everyday into the inspirational."

Half a century ago, Roller's collision with history resembled an eerie foreshadowing of the Tiananmen Square massacre and, indeed, there's a good deal of irony in the fact that an inquiry now examines the role of various state authorities in shutting up student protesters with pepper spray not far from where he found sanctuary from the same approach to dissent.

In 1956, Roller's scholarly career was in ascendence. He was 43 and he'd just been appointed dean of the forestry faculty at Sopron, a prestigious university in western Hungary. It was an elite school with tough academic standards and even top students like Ester Somgyi found they had to be obsessive overachievers just to keep pace.

For Roller it was a sweet appointment. He'd been a student there 23 years before and the promotion was recognition for the research institute he'd built around the revolutionary concepts that were transforming the whole discipline of forestry worldwide.

Among the students embracing these new ideas were Ester, so impoverished she didn't date because she didn't have a decent pair of shoes, newly married Geza Benko, who moonlighted with his accordion in a dance band, and teenaged track star Imre Otvos.

As they all prepared for the fall term, none imagined that a few weeks later they'd be following their dean to the other side of the world where Ester would wind up as a Vancouver charwoman, Imre would set chokers in a Vancouver Island logging camp and Geza would go to work on the line in a plywood mill.

And yet, despite these wrenching hardships, they'd get their degrees from Sopron University and go on to distinguished careers as research scientists, public servants, doctors, merchants and teachers.

The story of Dean Roller and his refugee university remains one of the most unusual in the history of scholarship. From 1957 to 1961, Sopron became a Hungarian-speaking adjunct university located on the UBC campus.

It's a story that begins, perhaps fittingly, with rebellious students. Nikita Khruschev had just denounced Stalinism before the 20th Congress of the Communist party in the Soviet Union, Polish workers had rioted in Gdansk and on Oct. 23 Hungary's university students had marched through the streets of Budapest to present a petition listing their grievances.

Instead, police opened fire on the marchers and the demonstration became a revolution. That night the students seized the national radio station and the Hungarian army had

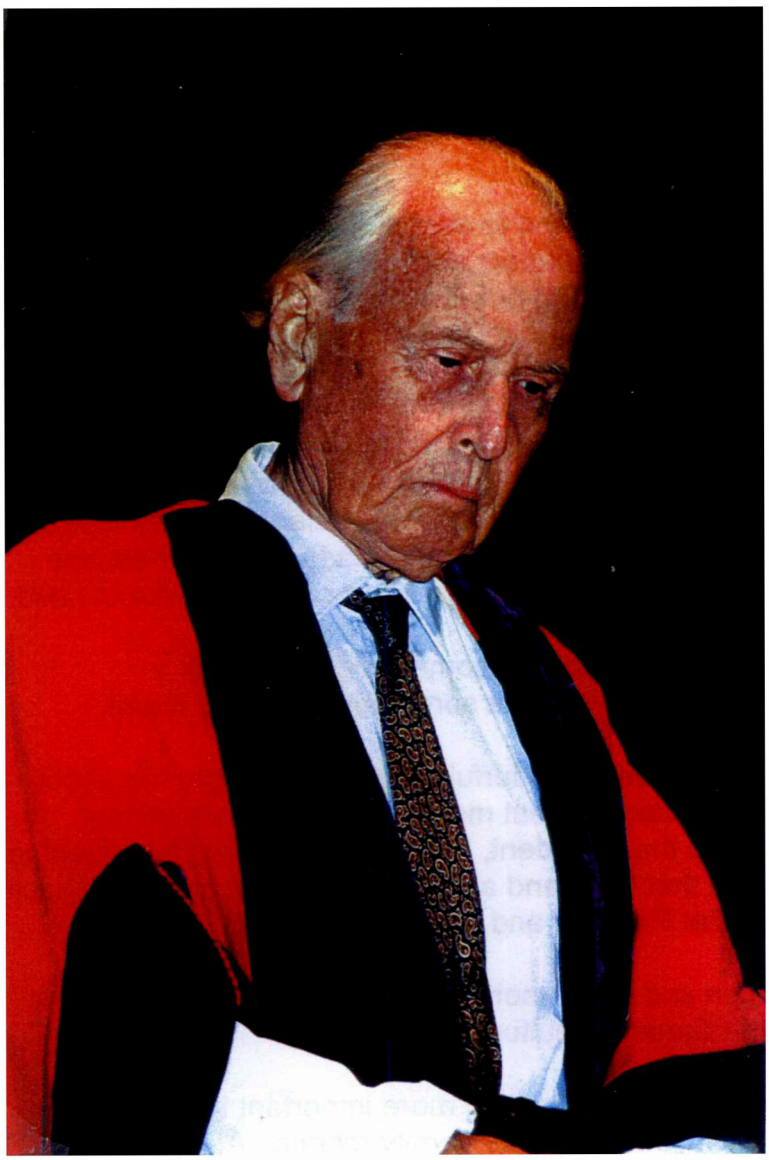

TEACHING: Kalman Roller believes a teacher's bond with students is an ethical covenant.

opened its armouries to the citizens.

But on Nov. 4, the Red Army sent columns of tanks and mechanized infantry to put down the student-led rebellion. There was heavy fighting and many were killed in Budapest.

Students at Sopron University got ready to resist. They'd obtained weapons from the army and they talked about ambushing advancing Red Army units.

Dean Roller had a decision to make. Should he encourage his students to resist an overpowering military force or urge them to flee to safety across the Austrian border?

He decided they should not waste their newly minted lives on a futile gesture. His honour and responsibility as a teacher, he concluded, outweighed his personal passions. So he led 450 students at Sopron University, including the 221 from his own school of forestry, across the border as the Red Army rolled into the town behind them.

The students were so full of life and hope, he told *The Vancouver Sun* in 1996, that he decided it was his duty to nurture the learning and mutual respect they represented. The bond between any teacher and his or her students, he believed, is an ethical covenant and not a merely a financial arrangement.

Enter then-immigration minister Jack Pickersgill. He was intrigued by stories of the Hungarian students with their 26 professors conducting classes in a displaced persons' camp. Pickersgill flew to Austria to see for himself on Dec. 1, 1956.

That night, after meeting with Roller, the deeply impressed Pickersgill sent a message to then-federal fisheries minister Jim Sinclair, who was at home in Vancouver for the weekend. Sinclair brokered a deal with UBC president Norman Mackenzie and Harold and Joseph Foley, who owned the pulp mill at Powell River on the Sunshine Coast.

"Mr. Sinclair performed what was almost a miracle on that Sunday, Dec. 2," Pickersgill later wrote. "By Sunday evening Mr. Sinclair had received an undertaking from the University of British Columbia to receive the faculty in the next academic year. The Powell River Paper Co. had agreed to provide a camp at Powell River as a residence until it was time to move to the university in the fall of 1957."

On Monday morning, it was agreed that the whole of Sopron University would come from Austria to Vancouver as a collective refugee and the students would complete their studies in Hungarian under the aegis of UBC.

Few of the faculty or students could speak English. But they learned. They took jobs scrubbing floors and waiting tables at White Spot and pulling wood on the green chain.

Of the students Dean Roller brought to complete their studies at the ephemeral Sopron University at Point Grey, fully one-third took graduate degrees and many had distinguished careers in research and in federal and provincial forest services.

As for himself, Roller obtained a master's degree in plant genetics from UBC to complement the doctorate in forestry he had from Sopron and took a position as research scientist at the Canadian Forest Research Institute. As a scholar, he published many scientific papers, revised Canadian reforestation methods, particularly for fast-growing trees, and devised a new classification system for natural and hybrid poplars.

What made him proudest, the old teacher told *The Sun* in 1996, was what those students who followed him had made of their lives in the intervening years.

MESSAGE DELIVERED BY KALMAN J. ROLLER ON JUNE 2, 1999 AT THE CONVOCATION HALL, UBC

Madam President, Faculty, Honoured Guests, Members of the Graduating Class, Friends, and Families.

It is my honour and privilege to be here, and to accept this symbol of praise and respect. I would like to thank all the professors and students of the former Sopron Faculty for their support and strong belief in freedom, and also to the many former administrators and professors of UBC who were instrumental in the success of the Sopron initiative.

Forty-two years ago, I stood here, with my compatriots, as newly accepted members of the UBC faculty and student body. It was a wonderful occasion, when the Hungarian Forestry Faculty from Sopron, was celebrated. It included 150 students and 25 professors who immigrated to Canada after their escape from oppression. The UBC opened its arms and welcomed us in a time of need.

My 42 years as an educator provides me with some insight to act as a messenger from 1956, and perhaps to provide some advice for the future.

I have taken much courage from those wonderful people who taught me about the Canadian heritage. These included great men from UBC like President Mackenzie, Dean and Deputy to the President, Geoff Andrew, and Dean George Allen of the Forestry Faculty at that time, and also some eminent politicians such as former Prime Ministers Lester Pearson and John Diefenbaker.

The personalities of these men and my personal contacts with them were great influences on my views of the Canadian culture and ideology.

I learned from these people that there is nothing more important than the love and faith of the Alma Mater to maintain high university morale. Also, I learned about the honest professional society that can be produced through the nurturing and support of intellectual men and women.

My message to the coming generation is: remain faithful to and honour your ancestors, those that laid the foundation of your educational system, and those that built this new society in which you can develop to your full potential. Continue the honesty, the search for truth, and the fight for a moral and ethically sound society that your ancestors struggled to uphold.

I thank you, Madam President, for the invitation to this remarkable gathering. I am extremely honoured to be here, and on behalf of the Soproners, I would like to express again my very sincere thanks to this great University."

THANK YOU

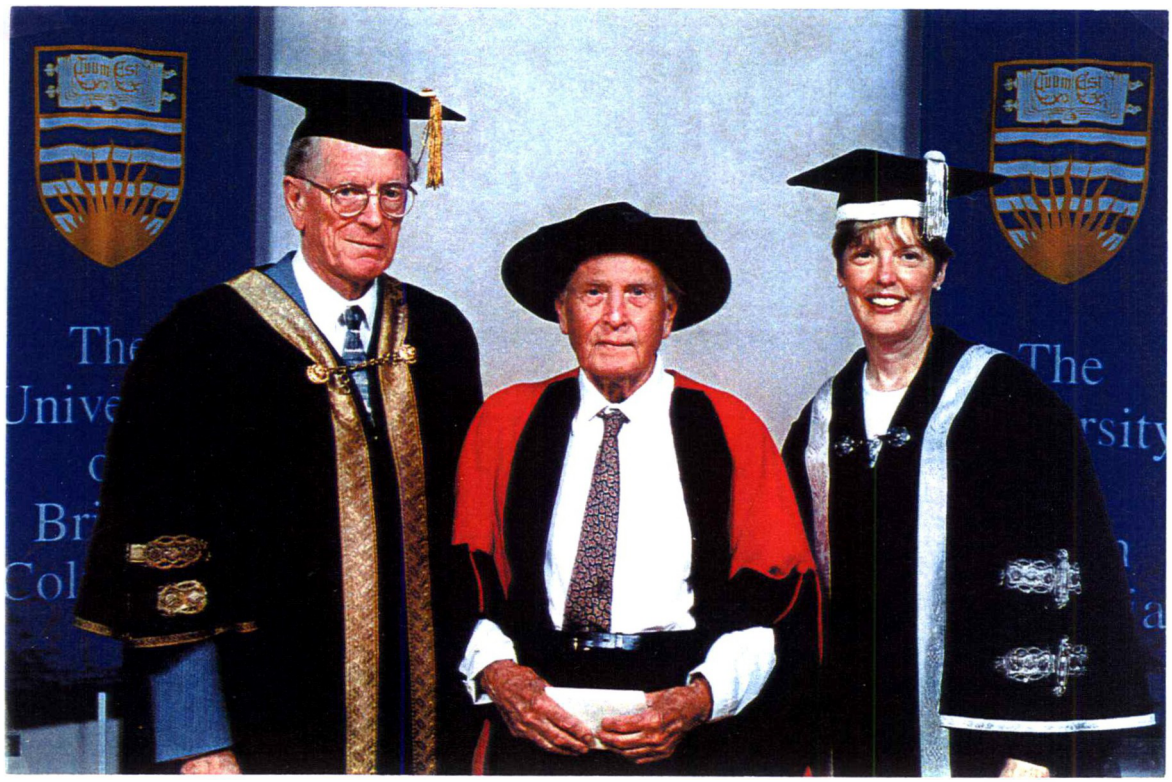

UBC Chancellor William L. Sauder és President Piper
az avatás utánni percekben . . .

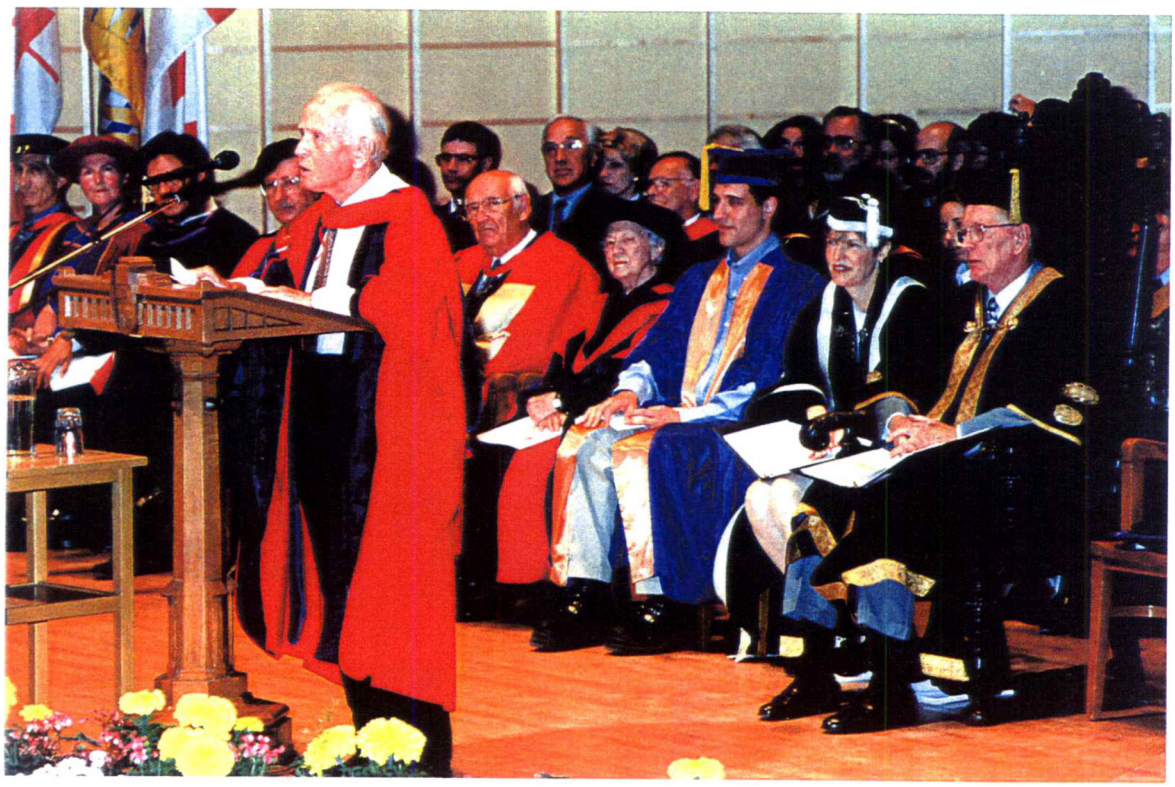

Dr. Roller Kálmán beszédet mond . . .

Dr. Roller Kálmán és UBC Dean of the Faculty of Forestry Dr. John Mclean

UBC President Martha C. Piper
fogadja Dr. Rollert és feleségét Agláját

Aglája és Dr. Roller volt diákjaival . . .

DEAR GUEST:

The 1999 Honorary Degree Receptions are being held over two evenings, Monday, May 31, 1999 and Wednesday, June 2, 1999.

MONDAY, MAY 31, 1999 - IN HONOUR OF:

Shirley H. Chan *Peter C. Newman*

Erich H. Vogt

WEDNESDAY, JUNE 2, 1999 - IN HONOUR OF:

William H. Barton *Stewart L. Blusson*

Kalman J. Roller

Dean Roller with his students in 1999, at the Univ. of British Columbia.

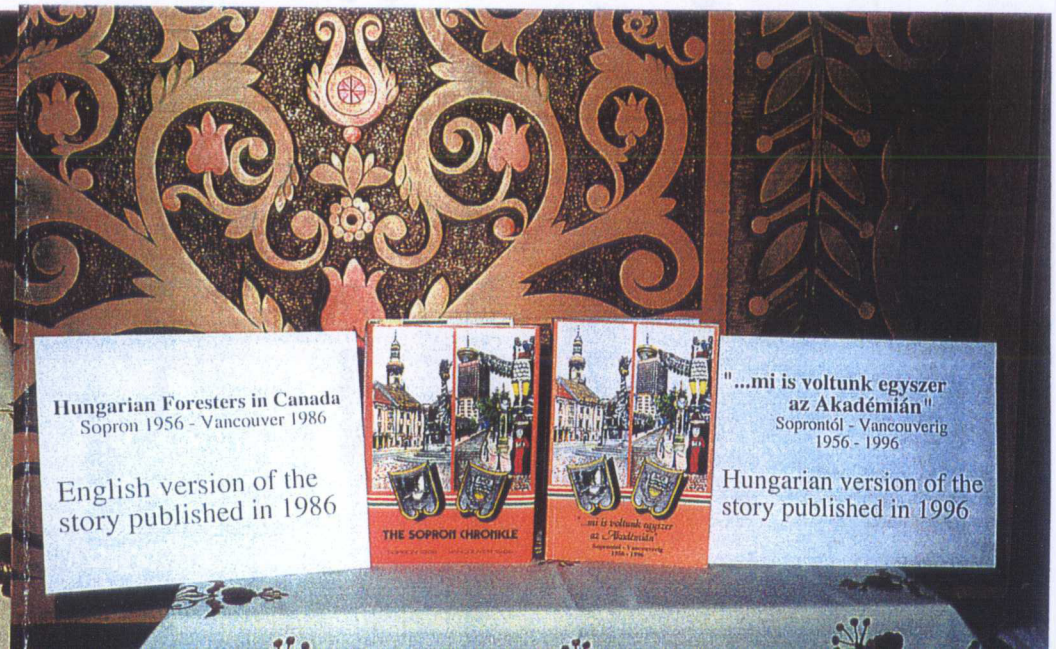

Kalman Roller was dean of the Sopron Forestry School in Sopron, Hungary when the Hungarian Revolution began in 1956. He led many of his faculty and students in an escape to Austria and in 1957 helped almost 200 students and 20 faculty emigrate to Canada. They affiliated with the UBC Faculty of Forestry where Roller continued to serve as dean of the school.

He obtained a master's degree in Plant Genetics from UBC and became a forest research scientist at the Canadian Forest Research Institute until his retirement in 1978.

Roller has been honoured with the National Order of Professional Merit from the Hungarian government and memberships in the National Science Foundation and the Association of British Columbia Professional Foresters.

ROLLER DÉKÁN ÚR ÉS DISZDOKTOR TÁRSAI

To: L. Jozsa President. 1999-10-14.
: J. Palkovics, Director.

FINAL REPORT

SOPRON ALUMNI SCHOLARSHIP.

It is my pleasure to report that Mr. Wm. Douglas Nelson, Development Officer, U.B.C. phoned on the 22nd of Sept, 1999. He advised that the the University of British Columbia Senate has approved the Sopron Alumni Scholarship at their Sept 15th, 1999 meeting. Please see attached correspondence from Wm. Douglas Nelson dated October 4, 1999, THE UNIVERSITY OF BRITISH COLUMBIA-The Sopron Alumni Endowed Scholarship Fund in Forestry with Schedule A and a note from Acting Dean Dr. John McLean dated October 13, 1999.
For your information I provide a condensed summary of the last two year's efforts:

- 6 meetings were held in total at different times with Miss Elizabeth Ko, Mrs Tara MacKenzie, Dr. J. McLean, Mr. Wm. D. Nelson all from the University of British Columbia and with the class representatives from the Sopron Alumni.
- 26 phone calls and or faxes were initiated with all the above and in addition with Dr. C. Binkley, Ms. W. Atkinson. - The following reports and or submissions were prepared:
- Status Report and Recommendations to the Sopron Alumni-1998-03 17.
- Submission to Dr. C. Binkley- Dean of Forestry, University of British Columbia 1998-04-02.
- Interim Report to the Sopron Alumni-1998 09-04.
- Interim Report to the Sopron Alumni-1998-11-23.
- Status Report to the Sopron Alumni-1998-12-02.
- New Submission to Dr. J. McLean Acting Dean of Forestry, University of British Columbia-1999-04-27.
- Final Report to the Sopron Alumni-1999-10-14.

The end of October,1999 balance for Account 032584: $ 66885.07
and the end of March, 1999 balance for Account 027263: $ 36886.00
Total: $ 103771.07

Considering all the above, my assignment has come to a conclusion. I wish to thank the support of my wife Eszter who took part in all my activities regarding the Sopron Alumni Scholarship.

Sincerely.

A. Szalkai

KÖSZÖNET SZALKAI ANDRÁSNAK ÉS ESZTERNEK

1998 márciusában megkértem a nyugdíjas Szalkai házaspárt, hogy segítsenek a SOPRON ALUMNI FUND kezelésében. Pendl Feri barátunk távozása után egyre több és több munka esett rám és segítségre volt szükség.
Örömmel jelenthetem, hogy Andrásék elfogadták ezt a felelös munkát. Rengeteg bürokrácia ami ezzel járt, levélváltások a UBC Development Office-szal, a UBC Szenátussal, dékánnal stb. A felhalmozodott levelek bizonyítják fáradhatatlan munkájukat.
Hálás köszönetünket fejezzük Andrásnak és Eszternek a SOPRON ALUMNI tagság nevében. Köszönet föleg a meglepetésnek, ugyanis az ösztöndíj alapon nagyobb volt a pénz összeg a kamatok hozzáadása, állami és vállalati megduplázások után, mint amire mi számítottunk.
Az utolsó jelentés szerint az alap összeg $107,136.40, melynek évi kamatját adjuk ki csupán egy-egy tanuló diáknak, akik az ösztöndíjat megpályázzák.
Végtelen hálánkat fejezzük ki minden adakozó támogatónak, föleg Andráséknak, és kívánunk Nekik hosszú boldog életet, Isten áldásával.

Üdv az Erdésznek,
alias **PALKÓ**

- NAGY KÁROLY a. Dzseki bácsi (1900-1985)

Dzseki bácsi eredeti neve Böszörményi Nagy Károly, 1900. szeptemberében született Arizona államban, az USA-ban, kivándorolt szülõk gyermekeként. 1914-ben jött haza rokonlátogatásra, de a háború miatt nem tudott visszamenni. Középiskoláit Erdélyben végezte, több nyelven beszélt (angol, német, jiddis). 1921-ben iratkozott be a Soproni Fõiskolára, amit csak 1953-ban végzett el. Azt hozzá kell tenni, hogy azért végezte ilyen sokáig a Fõiskolát, mert a nõvére megígérte, hogy amíg tanul, õ fizeti a tanulás költségeit. Nem is akarta befejezni az egyetemet, de 1949-ben a kommunisták olyan rendeletet hoztak, hogy aki három éven belül nem fejezi be a háború elõtt megkezdett tanulmányait, annak semmisnek tekintik az egészet, így hát kénytelen volt rá.
A 30-as években már õ is tanított (a Teleptan tanszéken). Volt olyan vizsgája, amelybõl 1926-ban bukott meg és csak 1948-ban ment utóvizsgára. Állítólag öregebb korában felhívott egy professzort és azt mondta neki: "Készülj balek, holnap jövök vizsgázni!".
Az 50-es években nõsült meg, "Nagymamát" vette el feleségül. Neki még leány korában ígérte meg, hogy csak akkor veszi feleségül, ha már nagymama lesz. Mikor a bányászok elköltöztek Miskolcra, velük ment, de nem birta és visszatért Sopronba.
Fõnöke a híres geológus, Vendel professzor volt.
1985 tavaszán halt meg. Temetésén, amikor leengedték a koporsót a sírba, s elkezdték behantolni, négy firma megkóstolt egy-egy liter vörösbort és ráöntötték a koporsóra. A Soproni Szent Mihály temetõben nyugszik.

Üdvözlö szavak a SOPRONI PIKNIK-en . . .

Szeretettel köszöntöm a SOPRON-CSALÁD tagjait, kedves megjelent vendégeket, Béla Atyát, Erzsi nénit.
Hiányzik Adamovich Laci Bá és kedves felesége Ilona Asszony, de nem tudtak eljönni az idén, u.i. Ilonát otthon egy kis baleset érte. Mindnyájunk nevében kívánok sikeres és gyors felgyógyulást!!!
Körünkben üdvözöljük Oregonból Pataki Pistát,a DACSUT, volt évfolyam társamat.Érezd jól magad közöttünk.
Dibuz Jenö és Jutka beváltva a már régen igérgetett látogatást, felautóztak Seattleból, nagy örömünkre. Remélem,hogy jövöre ismét látjuk majd Öket!
Szeretettel üdvözöljük Dr. Fatalin Gyulát és kedves feleségét Katalint, akik Kassai Viktor meghívására Vancouverbe látogattak a legkedvezöbb idöben, a piknikünk alkalmával. Amint látjátok, az idöjárás nem kedvez, mégis több mint negyvenen vagyunk... A Pista által készített sátorra kora délutáni órában már nem lesz szükség... igérem!
A Nap már is ki-ki kukucskál a szürke felhök közül pedig még csak két óra van...
Júlia ismét készített számunkra finom ízletes bab, illetve gulyás levest amit a hagyományos szalonna sütés követ majd. Hoztatok-e szalonnát?

Az idö gyorsan halad.
43 éve vagyunk Kanadában,s most ünnepeljük a 16.-ik Soproni Pikniket a SZÁSZ TANYÁN.
Igen, Pista és a Julia már 16.-ik alkalommal rendezik meg számunkra ezt az immár hagyományos találkozást, fáradozást nem kímélve..

A szivélyes és kedves vendéglátásért most köszönetünket fejezzük ki Pistának és Juliának, hogy minden évben lehetövé teszik ezt a kellemes baráti összejövetelt.
Isten tartsa meg Öket sokáig eröben és egészségben...

Közismert, hogy a napokban nyílik meg Ausztráliában a 2000-es Olympia és úgylátom, hogy a Pista és a Julia benevezhetnének egy-két sportágba, hiszen komoly edzéseken vesznek részt a pikniket megelözve és kaphatnának egy-két díjat ha eltudnám Öket küldeni Sydneybe, de férfiasan be kell vallanom nem nyertem a lotton az este, pedig már régóta tervezek nyerni...
Ezért úgy határoztunk, hogy mégis kapnak tölünk egy arany érmet... Amit egyöntetöen, hálánkként adunk át.
Pista , Julia gyertek ide. . .

Nagy kitöntetés számomra átadni ezt az **arany** érmecskét, ami végeredményben nem más, mint egy *könnyen elfogyasztható* EURO DOLLÁR,
ugyanis a **kis aranyos** . . .csokoládé tartalmú.

Ezek után szeretném felhívni figyelmeteket . . .
Ma van a NAGYSZÜLÖK NAPJA.
Hány Nagypapa és Nagymama van közöttünk?
HAPPY GRANDPARENTS DAY!!!

És még egy rövid bejelentés . . . a következö SOPRONI ALUMNI VACSORA idöpontja, 2001 március 10. Valamelyik vancouveri magyar étteremben rendezzük meg majd a vacsorát, ami jó alkalom lesz arra, hogy ismét találkozhassunk rég nem látott barátainkkal, volt évfolyam társainkkal.
Érdeklödni nálam lehet majd telefonon vagy E-Mailen!!

Kocsis Balek, **2000 szeptember 30**

AZ 1999 SOPRONI ERDÉSZBÁL ANYAGI BESZÁMOLÓJA

Vendégekkel együtt 117-en voltunk.
Fizetö résztvevök száma: 103
Összes bevétel - $4,120.-

Kiadások:

Bélyeg a meghívókra	$ 30.0
Terem foglalás	200.0
Elöleg étel vásárlásra	500.0
Zenekar	500.0
Adomány a Népitáncosoknak	300.0
Zongora kiséret (Márkus Ildikó)	50.0
Pozsár Kató énekel	50.0
31 üveg bor - asztalokhoz	465.0
Szakács vacsorakészítése	1,000.0
Terembérelés (balance)	480.0
Mosás és takarítás	80.0
	$3,653.0

$4,120.0 -
3,655.0

Tiszta Bevétel: $465.0

A MÁSOD ÉVESEK 40.-IK TALÁLKOZÓJA VANCOUVERBEN

1960 óta sok víz folyt le a "mighty" Fraser folyón, de az a szeretö összetartás ami megnyilvánult találkozónkon, nem változott semmit 40 év után.
Már szeptember 30.-án, szombat este a SOPRONI BÁLON lehetett érezni a meleg érzést ami sugárzott a résztvevökböl.. Három asztalt foglaltunk el és vacsora után elkezdödött a vándorlás asztaltól asztalhoz.
Másnap, október 1.-én délután 2:00 órakor kezdödött az ebéd az "OLD EURÓPA" magyar étteremben.
25-en gyültünk össze kiváló magyaros étel és bor mellett.Szinte perceken belül megindult a társalgás, visszaemlékezés a múltra, a Powell Riveri napokra, az elsö munkákra stb. Szóval volt böven miröl nosztalgiázni.
Nagy örömünkre eljött néhány olyan évfolyamtársunk is akiket ritkábban látunk, mert távolabb élnek.
Barabás Jóska lányával és feleségével Edsonból, Tormássy Erzsike (Fodorné) Gyuszival Edmontonból, Tóth Jóska feleségével Harrison Hot Springből, Markó Csumi és családja Oregonból, Tóth Géza Vernonból, Kiss Jancsi feleségével Oliverból, Németh Józsi feleségével Victoria-ból, Homoky Pista Logan Lake-röl, és nem utolsó sorban Péch Gyuszi messze Ontarióból, aki rendszeresen eljön hozzánk.
Nagyon értékeljük, hogy távolból eljöttek és lehetövétették együttlétünket ezen a nagy évfordulón.
Én szeptemberben jöttem vissza Magyarországról ahol találkoztam nem régen ittjárt Komlossy Jóskával és Boncz Ernövel. Mindkettö üdvözletét tolmácsoltam a találkozón. Ernö külön levelet is írt amit sokszorosítva szétosztottam. Úgyszintén küldött egy üveg ERDÉSZ PÁLINKÁT is amit minden nehézség nélkül elfogyasztottunk Ernö egészségére.
Elökerültek a családi albumok. Mindenki büszkén mutogatta gyerekeit, unokáit. Aztán megindult a csoport fényképezés.
Végül is, három és félóra után lassan búcsúzásra került a sor. Annak reményében váltunk el, hogy a következö találkozón mindnyájan újra együtt leszünk.

ÜDV AZ ERDÉSZNEK!
Gyöngyösi Sanyi

SOPRON FORESTRY
FACULTY OF U·B·C·
II.
GY. PECH
M. NAGY
L. NEMETH
G. TOTH
M. KOCZO
S. FERDINAND
J. NEMETH
J. TOTH
I. KOLTAY
I. SPANDLI
L. PORPACZY
THE UNIVERSITY OF BRITISH COLUMBIA
L. RABOCZI
A. GYONGYOSI
L. PUSKAS
J. JOZSA
S. HOMOKY
F. PENDL
J. KOMLOSSY
GY. KOMONDY
I. MARKO
1955
1960
GRADUATING CLASS 1955-60

Megemlékezés A UBC területén ültetett
SOPRONI TÖLGYFA árnyékában

A harmad évesek találkozója az 1998-as
SOPRONI BÁLON. . .

SOPRON BÁL

A sokéves szokáshoz hiven az idén is megrendezésre került Szeptember 30-án a hagyományos Soproni Erdész Bál. A helyszin a vancouveri Magyar Ház volt.

A bál védnöke Dr. Szablya János és Helen voltak. További tiszteletbeli vendégek: Dr. John McLean, Acting Dean, Faculty of Forestry, U.B.C., és Mrs. McLean; Ft. Pesznyák Béla plébános; Nt. Szigeti Miklós és Nt. Fábián Lajos lelkipásztorok feleségeikkel; és Sasvári Magdolna, a Vancouveri Magyar Kulturális Egyesület elnöke.

A résztvevők többségét a régi soproni diákok és hozzátartozóik, barátaik alkották.

A magyar Ház konyhája szolgáltatta a kitűnő "Svédasztal" formában felszolgált vacsorát. A finom ételek mellett a magyar borok is jól fogytak. Vacsora után elénekeltük az Erdész Himnuszt és a Bányász Himnuszt, majd folyt a tánc éjfél utánig.

Köszönet a bál rendezőségének, és külön Kocsis Tibornak a kellemesen töltött baráti összejövetelért.

ÜDV AZ ERDÉSZNEK!

SOPRON BÁL 2000

Összes Bevétel: $4,110.0

Kiadások Röviden:

Terem Bérlés	**$680.0**
Ételanyag Vétel	**750.0**
Szakácsnak	**800.0**
Zene	**300.0**
Bor Asztalokhoz	**202.0**
Asztal Terítök Mosása	**50.0**
Egyéb kiadások:	**148.88**
(Bál Hirdetés, Bélyegek, Meghívók, Borítékok, Address Labels, etc.)	
Refund Vlaszatynak	**80.0**
	$ 3,010.88

4,110.00 -
3,010.88

$1,099.12 Tiszta Bevétel

A "NEGYEDÉVESEK" ÉVFOLYAMTALÁLKOZÓJA.

1957 januárjában amikor először léptünk Kanada földjére, negyedévesek voltunk. Aztán azok is maradtunk a soproni közösség számára. Mind a 36-an a vancouveri U.B.C. diákjaiként folytattuk 1953-ban Sopronban kezdett tanulmányainkat.
Az 1959 évi végzésünk után a munka, a továbbtanulás, családalapitás nyüzsgő évei következtek. Ritkán találkoztunk, de mindig igyekeztünk tudni egymásról,és az ötévenként megrendezett évfolyamtalálkozók ritka szép ünnepek voltak számunkra.
Az 1999 szeptemberében rendezett találkozón derék évfolyam társaim úgy egyeztek meg, hogy ezután évente próbáljuk megrendezni találkozóinkat.
Az elhatározást tett követte és ezév augusztusában /22-23/ Horváth Sanyi derék évfolyamtárs, jóbarátunk rangos találkozót rendezett a szép Vancouver Sziget, Mill Bay környéki otthonában és még azon túl is.
A viszontlátás első örömeit Sanyi parkszerű kertjében élveztük vidám poharazás közepette. A nyugvó nap vacsora asztalok körül talált bennünket, igen jó hangulatban, amiből -soproni tradiciók szerint- a nótázás sem maradhatott el.
Messziről érkezett társaságunk a közeli motelokban talált szállást. A következő napon közös reggeli után autóbuszon a közeli Victoriába látogattunk. Élveztük a nyári napsütésben tündöklő Butchart Garden virágpompáját, az elegáns környezetben fogyasztott ebédet, a város szépségét. Csupán buszunk elromlott hűtő berendezése okozott kazánházi állapotokat, ugyannyira, hogy vezetőnk kirakott bennünket a tengerpartra egy kicsit hűlni.
Este az Arbutus Ridge Golf and Country Club-ban jöttünk össze búcsúvacsorára, amit ugyancsak Horváth Sanyi barátunk rendezett mesterien, jó szivvel, gavallérosan. Isten áldja meg érte!
Az erdész himnusz után bucsuzkodtunk, ami bizony minden alkalommal nehezebb lesz.
Nagyon jó volt összejönni, 33-an voltunk együtt feleségestől, vendégestől, ebből 20-an a hajdani évfolyam tagjai, azaz 66%-a a tudomásunk szerint még élő 30 évfolyamtársnak.
2001 nyarán Kamloops közelében készülünk találkozni Tolnai Pista szervezésével.

Üdv az erdésznek!
Takács József

EGYETEMI TALÁLKOZÓ

1999 szeptemberében találkozott Nanaimoban a Soproni Egyetem Vancouverban 1959-ben végzett "negyedik" évfolyamának jónéhány tagja.

Kora délutan érkeztünk komppal. Mielőtt bejelentkeztünk a hotelunkba, úgy döntöttünk hogy "betájoljuk" a Nanaimo-i Magyar Házat, találkozónk szinhelyét. Már ott szorgoskodott a Bölecz házaspár, Jandó Tibor, Kurucz János, Pintérné, stb. Készült a finom vacsora, és rendezték az asztalokat székeket. Bölecz Béla készségesen bemutatta a Magyar Ház minden zegét-zugát. A könyvtárat, a benne levő könyvek százaival, és a magyar nyelvű videók tucatjaival, a billiárd szobát, a "boros pincét", a táncosok gyönyörű ruháit, a konyhát, és persze a szépen izlésesen feldiszitett disztermet. A ház udvarára és környékére ültetett különböző, Magyarországon honos fákat is megcsodáltuk. Majd mentünk bejelentkezni a hotelba.

A vacsora előtt adódott alkalom az "ujraismerkedésre". (Voltunk néhányan akiknek már régóta nem volt alkalmunk találkozni néhány volt évfolyam társunkkal). Vacsorázás közben is és utánna is jókedvűen folyt a beszélgetés. Az ételek minősége és mennyisége kiváló volt. Bölecz, Jandó és Jancsik hazi készitésű borai is jól fogytak. A háttérben játszódó zene soproni diáknótákból állt, de nagyon el volt foglalva mindenki a beszélgetéssel. Csak néhányunknak volt itt-ott alkalma együtt énekelni egy-egy "strófát" a zenegéppel. Utánna hamarosan elmentünk szállásainkra, hisz másnap kora reggel indultunk Tofino-i utunkra.

Reggel egy szép kényelmes buszon utaztunk Port Albernibe. Ott csatlakoztak hozzánk Jandóék, és irányt vettünk Long Beach felé. Ott megnéztük a látnivalókat, majd megebédeltünk a tengerparton. A legközelebbi állomás Tofino volt. Ott egy Indián művész tárlatát néztük meg. Néhány kissebb műtárgy gazdára is talált. Majd hamarosan indultunk visszafelé. Itt-ott meg meg-megálltunk. Megnéztünk egy "rain forest"-et (esős éghajlatu erdő), majd megálltunk a Radar Hegy-nél, ahol a második világháború idején figyelték hogy mikor és hol támad a Japán flotta. Útközben a buszban tovább folyt a tere-fere.

A vacsoránk Port Alberniben volt, a város legelőkelőbb hoteljában. Vacsora előtt Horváth Sanyi fölajánlotta, hogy ki-ki rendeljen magának étvágygerjesztő italt az ő kontójára. Úgy láttam hogy talán mindnyájan éltünk az ajánlattal. A vacsora "Svéd asztal" formában volt felszolgálva, ki-ki azt és annyit evett ami jólesett. Vacsora után "heves" felszolalások voltak a jövőbeni tervekről. Sok különböző ötlet felmerült. Végül is talán abban egyeztünk meg leginkább hogy ha lehet, egy kicsit meg kell sűriteni a találkozókat, mert sajnos nem fiatalodunk.

Megemlékeztünk magyarországi volt évfolyamtársainkról is, és sajnálkoztunk hogy a kezdeti tervek ellenére végül is nem sikerült az otthoniak közül senkinek eljönnie erre a találkozóra.

"Elhatároztuk" hogy jövő évben Horváth Sanyi otthonában lesz a találkozónk, három év mulva pedig Tolnai Pista toparti villájában a Shushwap tó partján, Kamloops mellett jövünk össze.

Jó hangulatban utaztunk vissza Nanaimoba. Böleczék biztatására

mi átköltöztünk a hotelból hozzájuk, igy a második éjszakát velük töltöttük. Jó késöig elbeszélgettunk, igy elég rövid lett az éjszakánk.

Ujra kora reggel indultunk nyugat felé. Első utunk egy lazac keltető és nevelő helyre vitt bennünket. Ott elcsodálkoztunk a halak ezrein. Kellemes és tanulságos volt. Ugyancsak meg-megálltunk a busszal a különböző egyéb turista helyeken, ahol mindenütt töltöttünk egy-egy kis időt. Kár hogy nem láthattuk közelebbről a Martin-Mars erdőtűz oltó repülögépeket. Nem voltak ugyanis bent a repülő állomáson, mert éppen kint voltak tüzét oltani.

Egy szép tóparti piknik helyen megebédeltünk, majd indultunk visszafelé. Útközben még több helyen megálltunk. Egyik fontosabb hely volt a MacMillan Park. Itt több-száz éves fákat láttunk természetes "őserdői" környezetben. A Port Alberni-i kikötőben is töltöttünk egy fél órát, majd hazafelé menet megálltunk Coombs-ban egy-két turista csecsebecsét venni. Közben megcsodáltuk a helyi fő turista attrakciót, a háztetőn élő és elszállásolt kecskéket is.

Hazaérve készülődtünk a diszvacsorára. Most is izletes és bőséges volt a vacsora. A borok és egyéb italok is fogyogattak jócskán. Hahn Fülöp bemutatta a legutóbbi magyarországi találkozón készitett videó felvételeit. Jó kedvvel láttuk ujra az otthoni régi jóbarátokat, és hallgattuk a beszámolóikat. Fülöp a mostani találkozón is sokat videózott, reméljük ezek a felvételek is hamarosan bemutatásra kerülnek.

Mivel másnapra vidékről jövő vendégekre számitottunk, jobbnak láttuk ha hazajövünk az utolsó komppal még az nap este. Igy sajnos a további ünneplésekben nem tudtunk résztvenni. De mielőtt elindultunk haza, még elénekeltünk két nótát: "Mindnyájan Voltunk Egyszer", és "Az Erdésznek Jól Megy Dolga".

Köszönet a rendezőknek és minden résztvevőnek a kellemes találkozóért!

ÜDV AZ ERDÉSZNEK!

BÜKKFA ERDÖ

Bükkfa erdö hogyha zöldül,
ezer ágat hajt szivemböl,
bükkfa erdö hogyha sáppad,
avarral takar a bánat.

Szarvas agancs ha rügyezik
kese-kedvem gyönyörködik,
de a kígyó foszló böre
halott nevem jegyzi köre.

Messze mentem, mégse mentem
egyazon ég ring fölöttem,
lehajolok s egy füszálon
azt a régi erdöt látom.

Fütyül a szél, zúg a bükkfa,
kihajt az ág, nem néz vissza,
mégis érzi a gyökerét,
mint az árva saját szivét.

SOPRONI AKADÉMIKUSOK TÁRSASÁGA
Pünkösd 2000 Meeting, Eisenberg (Pfalz), Germany

Másodszor volt szerencsém résztvenni (most a nejemmel együtt) a SAT másodévenkénti pünkösdi összejövetelén. A Társaság a Soproni Alma Mater 'Európába szakadt' diáktársainkat és kollegáinkat összetartó szervezet amely az évek folyamán magához vonzott más egyetemeken tanult de hasonló pályán futó magyar mérnököket is. A kétévenkénti találkozót más-más országban tartják s mindig az 'otthoniak' vállalják a rendezést. Az idén Szalay Feri és Annagret főrendezésében, Kató Feri és Sigrun és Hessz Jenő és Gisela segédletével Heidelberg környékén tartották az összejövetelt majdnem 60 személy részvételével. Büszkén jelenthetem hogy a kanadaiakat rajtunk kívül Jákóy Bandi és neje Adrienne Vancouverből és Viszlai Jancsi es Éva Victoriából képviselte.

A gazdag program minden résztvevő vágyát kielégíthette. Megtekintettük a híres római stílusban épült katedrálist Speyer-ben, barangoltunk Heidelberg utcáin és a várban, ahol a világ talán legnagyobb tölgy boros hordóját tároljak, és sör-ebédeztünk Weinheim egyik legkorosabb pincejében. A találkozónak 'akadémikusi-jelleget' adott Hessz Gisela történelmi disszertációja a speyeri katedrálisban eltemetett hírességek magyar kapcsolatairól; Kato Feri buszbéli előadása Németorszag egyetemi szintű erdész/erdőmérnök oktatásarol (sajnos,számunkra, mindkettő németül) és Masznyik Laci részletes beszámolója (hál'Istennek magyarul) Eotvos Loránt Heidelbergi fizikai kutatómunkájáról. Emellett, Szalay Feri ismerete a környék magyar vonatkozásairól állandó érdekességekkel tartotta ébren a társaságot. Legérdekesebb talán hogy a bortermő környék (volt) legnagyobb földbirtokos családja adta Magyarországnak az Aradi vértanuk egyikét, Leiningen-Westerburg Károlyt. Szalay Feriek eljárnak October 6 környékén a a csaladi vár romjaihoz, a magyar vértanúra emlékezni. Ott találkoztak és barátkoztak meg Erdélyi zarandokokkal akik szintén tiszteletüket jöttek leróni. A program része volt bár kulturális/akadémikus jelleget elhomályosította a literes'steinerekben' felszolgált sör és az egészségügyi étkezést (ideiglenesen) latbavető 'wurst und steak' kínálat, az Eisenbergi erdőrendezesi tanulmányut. Magasan tanult Európai kollegáink hamarosan feladták coenologiai és fahasználati kommentárjaikat a lentebbről jövő 'Tobias' kihívásokra és mindannyian torkunk szakadtából váltottunk át az ősi szokásra.

A találkozó legkellemesebb oldala nekünk nem a gazdag turisztikai és 'akadémiai' program volt, hanem a sok új/régi barát megismerése és a velük töltött beszélgetés volt. Annak ellenére hogy nejem, Leone elég jól ért magyarul, hátrányban érezte magát a sok svájci és német/osztrak feleségekkel akik nem átalottak egyszerűen megtanulni magyarul. Donath Silvia például, aki minket is (a Soproni pikniket is) meglátogatott már Kanadában, perfect beszél magyarul. Rendkívül felemelőnek ereztem új barátaim közelséget, amit nem tulajdonithattam másnak mint a Soproni szellem hatásának. Legtöbbel most találkoztam először de a pár nap után úgy váltunk el mint régi barátok, biztosak annak tudatában hogy keressük ismét a találkozást. Könnyek voltak a lányok (lányok?, inkább már középkorú asszonyok!) szemében amikor el kellett válnunk. Nem hagyhatom szó nélkül hogy a barátkozásban sokat segített a kifogástalan szerviz az étteremben; a gördülékeny szervezés a programban és nem utolsó sorban Perlaki 'Firinc bátyánk' házikészítésű és mennybeli izű/zamatú barack palinkája. A tüzes nedű hamarosan feloldotta meg a félénkebbek feszélyezettséget is hogy mindannyian bekapcsolódjunk a régi magyar nóták dalolásába s betöltsük, helytől és helyzettől függetlenül, a körülöttünk levő németnyelvű légteret. Külön említést érdemel Jacsman Piri és Szilágyi Margit akik nem csak a dallamot de a szöveget is ismerik. A szövegek újra ismeresében sokat segített Hessz Jenő sok munkat igénylő összeállítása és sokszorosítása.

Bár a korosztályok az idővel egybesodrodtak s nem sok különbség mutakozik 63 és 67 évesek között (a lanyok természetesen fiatalosabbak!), voltak köztünk páran akik még a tanári gárdához tartoztak. Legidősebb a csoportban Kocsis Pista bátyánk aki már elmúlt 80 éves es kedves felésege, Margit néni aki röviddel a találkozó után tért örök nyugovóra. Perlaki Feri bátyánk, bár közel a 80-hoz elvállalta hogy részt vesz a következő, 2002-találkozó rendezésében, Ausztriában. Addigra talán ismet terem barack a fáin aminek erjesztett neduje oly sok jó kedvet gerjesztett a társaságban. Ausztria olyan közel van Magyarországhoz hogy nagyon egyszerű lenne összekapcsolni egy otthoni látogatást a két év mulva tervezett SAT pünkösdi találkozóval. Nagy mulasztás lenne nekünk Kanadaiaknak többen nem résztvenni.

Jó szerencsét az erdésznek! Retfalvi László, Vancouver, BC

SZALAY FERENC DIPL.-ING.(TH)
OKL. BÁNYAMÉRNÖK

D-68549 ILVESHEIM, 1999.07.19.
DRESDENER STR. 8
☎ +49(0)621 493475 ✆
MOBIL-☎ +49(0)172 7285660 ✆
FAX +49(0)621 493475

BY AIR MAIL

Mr. János V i s z l a i
2925 Queenston St.
Victoria B.C. V8R 4P4
C A N A D A

Kedves Jancsi barátom!

Örömmel vettem Czeiner Zsolti által hozzám továbbitott leveledet és röviden tájékoztatni szeretnélek tervezgetéseink jelenlegi állásáról, melyeket Hessz Jenövel és Kató Ferivel igyekszünk állandóan egyeztetni. Ferivel éppen tegnap este beszéltem telefonon, mert - holnapután - szerdán a találkozóra kiszemelt szállodában egy „próbaebédre" fogunk összejönni - feleségeinkkel - hatosban. Leveledröl természetesen említést tettem neki.

Jövö év június 9.-én - pénteken - déltöl kezdve gyülekezünk szállásheLyünkön, a Mannheim-Saarbrücken-i autópályától kb. 4-5 kilométerrel északra fekvö **Eisenberg**-ben [ez Leiningerlandban fekszik; errefelé volt gróf Leiningen-Westerburg Károly honvéd tábornok, 1849-es aradi vértanú eredeti hazája], ahol egy - erdö szélén fekvö, nyugalmas - szállodát már le is foglaltunk. Estefelé - aki már megérkezett és kedve, valamint étvágya és szomja is van hozzá - kötetlen baráti vacsorán vehet részt a szálloda éttermében.

Másnap, pünkösd szombatján, egy közös buszkirándulás keretében az 1025-ben alapitott speyeri székesegyházat tekintjük meg, majd délben „erdészeti tanulmányi kirándulás" következik grillpartyval a pfalzi erdö szállodánk közelében fekvö részében. Estefelé ünnepi bankettet tervezünk tánczenével.

Harmadnap - pünkösdvasárnap - közös buszkirándulást teszünk Heidelbergbe, a hires romantikus egyetemi városba, mely nemcsak arról nevezetes, hogy évente japánok ezrei látogatják, hanem arról is, hogy báró Eötvös Lóránd [a budapesti ELTE névadója] is ott tanult, majd doktorált 1870-ben. A várnak „magyar" ura is volt Ottó bajor herceg személyében, aki 1305-töl 1307-ig - II. Ottó néven - magyar király [szegénytöl Kán László erdélyi vajda aztán ellopta a koronát] és mellesleg IV. Béla unokája, illetve Árpádházi Szent Erzsébet fia volt. Utközben rövid ebédet tervezünk, majd estefelé befejezö ünnepi búcsúvacsorát - amennyiben birjuk még esetleg szusszal - öreg Selmec-/Sopron-i diáknótákkal füszerezve.

Hétfön - reggeli után - következik majd a nagy búcsúzkodás, mikor - most már több mint három évtized találkozóira visszaemlékezve - mindannyian bizakodunk abban, hogy két év múlva majd megint össze tudunk jönni - változatlanul jó egészségben és vidám kedéllyel - kedves „soproni" barátainkkal - valahol Európában.

Tehát tévedés ne essék; nem történelmi vagy épitészettörténeti szemináriumra készülödünk, hanem baráti beszélgetésekre, melyekre igyekezünk - a program keretében - lehetöleg sok idöt biztositani.

Nevedet és cimedet lajstromunkba felvettem. A „hivatalos" meghivókat - kvártélyrendelési lapokkal, stb. stb. - elöreláthatóan október végefelé, válaszadást legkésöbb december végéig kérve - fogom postára adni. Habár kapcsolatom a „KAPOCS"-al - kedves jóbarátom, Lenchés Bandi tragikus halála folytán - megszakadt, kérlek, hogy küldj Pászner Lacinak, vagy Pendl Ferinek a fent vázolt programról - belátásod szerint - esetleg egy másolatot. Vándorutatokon - Kanadából hazafelé, vagy vissza, de persze egyébként is - nagy szeretettel várunk Benneteket, amennyiben a jövö pünkösdi terminus bármelyikteknek is konveniál. Esetleges további érdeklödöknek, amennyiben cimüket közlik velem, a meghivót szivesen megküldjük.

A rendezöbizottság nevében hagyományos „soproni" szeretettel köszöntelek.

Jószerencsét! Üdv az erdésznek!

Szalay Feri

Tamási Miklós (Tabaki) könyvei Korondon

Bevezetőül hadd mondjam el hogyan jutott tisztemül hirt adni Tamási Miklósról.

1999 koranyaran Capri szigetén szóbaelegyedtünk egy orosházi orvos házaspárral. Szó szót követett s kiderült, a hölgy Dr. Inczédy Kati, Tabaki gyerekkori - ifjúkori ismerőse, szerelme (?). Katit ugyancsak érdekelte Miklós vancouveri élete. Tőlünk hallott halálárol. Igéretünk úgy szólt - elküldünk neki egy Tamási kötetet.

Igy kerültem Szigetiné Ilonkához, aki gondozója lett Miklós hagyatékának. Tőle tudom az alább közölteket. Úgy érzem illik hirt adni a Kapocsban erről.

Miklós könyvtárának jó része, kb 2,000 kötet választott hazájába Erdélybe, Korondra került. Ilonka álma, vágya, hogy apránként a még Vancouverben maradt könyvek is oda vándoroljanak.

A korondiak hálásak. Hálájuk jeléül emlékünnepség keretében ünnepélyes könyvtáravatást tartottak. Az ünnepség része volt: mise, istentisztelet, kopjafa avatás, ünnepi beszéd, műsor. Mindez Miklós a soproni erdész tiszteletére. (A kopjafa megtalalható a korondi Unitárius templomot övező temetőben. A 7 "neves" ember emlékére állitott kopjafa közül egy Miklóse.)

Ambrus Lajos a Firtos Művelődési Egylet elnöke tervezi Tamasi Miklós utólsó kötetének a "Totemfák"-nak a kiadását Korondon.

Hirül adta: Kozák Edit

Üdv az Erdésznek!

Kedves Barátunk!

1999.okt.3-án avatunk kopjafát az öt éve Vancouverben elhunyt Tamási Miklós magyar költőnek, hogy emlékét választott szülőföldjén a nekünk ajándékozott könyvtárral együtt őrizze.

Az emléknap rendezvényeire, amelyekre a korondi unitárius és a római katolikus egyházközség áldásos közreműködésével kerül sor,tisztelettel várjuk.

Kérjük, tiszteljen meg jelenlétével.

A vezetőtanács

Az emléknap programja

1999.okt.3-Vasárnap

9 órától-Emlék szentmise a római katolikus templomban.
Misét mond:Ferenczi Sándor
rom.kat.plébános

11 órától-Emlék istentisztelet az unitárius templomban.
Igét hirdet:Farkas László
unitárius lelkész

12 órától-Kopjafaavatás a korondi unitárius templomkertben.
Beszédet mond Ambrus Lajos
főszerkesztő,a F.M.E. elnöke

Közreműködnek:
Balázs Éva Ella,Nagy Tünde, Tófalvi Csilla,Tófalvi Rozália, valamint az Egylet Üvegharang nevű dal- és versmondó csoportja Antal Ibolya vezetésével.

18 erdélyi fiatal szerzett faipari mérnöki diplomát a Soproni Egyetem kihelyezett levelező tagozatán Székelyudvarhelyen.

Az Erdészeti és Faipari Egyetem Faipari Mérnöki Karát 1994. évben kereste meg az Erdélyi Magyar Műszaki Tudományos Társaság Faipari Tagozata, tolmácsolva az erdélyi faipari szakmák képviselőinek kérését, hogy indítsunk 3 éves faipari üzemmérnök képzést Székelyudvarhelyen. Úgy ítélték meg, hogy az erdélyi fiatalok számára a magyar nyelvű felsőfokú faipari szakképzés beindítása és fenntartása, a diplomások otthonmaradásának reményében csak kihelyezett levelező oktatási formában valósítható meg.

Romániában csak Brassóban folyik faipari mérnökképzés (5 éves) román nyelven, a faipari üzemmérnök tehát hiánypótló szakma, ugyanakkor a magyar anyanyelvű műszaki oktatás egyik fontos területe. A román faipar átalakulásának és privatizációjának jelenlegi szakaszában, a piacgazdaság kialakulása során fontos a kis- és középvállalkozások stabil fejlődése. Nagy az igény olyan szakmailag jól felkészült faipari szakemberekre, akik rendelkeznek a szükséges vállalkozói, pénzügyi-banki, kereskedelmi, marketing, stb. ismeretekkel is és potenciális vállalkozóként képesek élni Erdély különböző vidékein a faiparban kínálkozó lehetőségekkel. (Kézenfekvő kis- és középvállalkozást indítani a majdnem mindenhol jelenlévő faanyagra alapozva.)

A Faipari mérnöki Kar vezetése a kérést támogatta és annak tudatában vállalkozott a feladatra, hogy az oktatás majd szerves részét képezi egy később felállítandó székelyföldi főiskolai hálózatnak.

A képzés anyagi feltételeinek biztosítására 1994-ben pályázatot nyújtottunk be az Erdőmérnöki Kar távoktatását támogató Pro Agricultura Hungariae Alapítványhoz. Kérésünket elutasították, mivel a támogató HESP Iroda új szakok és évfolyamok indításához nem járult hozzá.

Tekintettel arra, hogy a képzés iránt igen nagy és sürgető igény mutatkozott Erdélyben, és az RMDSZ, valamint Székelyudvarhely város vezetése a legmesszebbmenő támogatásáról biztosította karunkat, más megoldást kellett keresnünk.

A Művelődési és Közoktatási Minisztérium illetékes főosztályának tanácsára alapítványt hoztunk létre, amely elsősorban a tervezett távoktatást, de a későbbiekben más határon túli felsőfokú képzéssel kapcsolatos tevékenységet is tud támogatni. Ígéretet kaptunk, hogy az alapítványon keresztül segítik a képzést.

Az alapítvány bejegyzése után fordultunk újra a Művelődési és Közoktatási Minisztérium Határontúli Magyarok Főosztályához az ígért anyagi támogatás érdekében. A Főosztály - bár fontosnak ítélte törekvésünket, - a tervezett képzési forma beindítását mégsem támogatta.

Időközben a romániai/erdélyi magyar főiskolai oktatás helyzetéről, és jövőjéről tartott tanácskozás (1995. augusztus 9. Székelyudvarhely) állást foglalt a faipari üzemmérnök szak beindítása mellett - együttműködve a brassói Transilvania Egyetem Faipari Karával - és a tárgyalás dokumentumait megküldte a Magyar Köztársaság Kormányának.

Az Erdészeti és Faipari Egyetem Tanácsa 1995. október 3- i. határozatával engedélyezte, hogy a Faipari Mérnöki Kar a képzést megszervezze.

"Az Emberért, a Holnapunkért" Alapítvány (Székelyudvarhely) 1996. február 9-én értesítette a Soproni Egyetem rektorát, hogy az Illyés Közalapítvány a képzést támogatja és hozzájárul a konzulens tanárok és vendégtanárok költségeinek fedezéséhez. (550.000. Ft. átutalásra is került)

A képzés támogatását kérve az egyetem rektora, mint a Székelyföldi Faiparért Alapítvány elnöke és a Faipari Mérnöki Kar dékánja levelet irt Dr. Dinya László úrnak a Művelődési és Közoktatási Minisztérium helyettes államtitkárának. Válaszként 1996 december 11-én tájékoztatást kaptak államtitkár úrtól, hogy elképzelésükkel messzemenőn egyetért és programfinanszírozáson belül támogatni, tudja a képzést. A későbbiekben kiírt pályázat, azonban ennek ellenére mégsem tette lehetővé határon túli oktatási tevékenység támogatását.

Az MKM Felsőoktatási Főosztálya által időközben a felsőoktatási intézmények határon túli képzésének támogatására kiírt pályázatáról, pedig kiderült, hogy az a Határon Túli Magyar Oktatási Tanács meghívásos pályázata és csak azoknak az intézményeknek ítéltek oda támogatást, melyek már korábban benne voltak a támogatási rendszerükben.

Az elutasítások ellenére, a képzés beindításához szükséges minimális pénzeszközök birtokában, és az erdélyi partner erőteljes szorgalmazására a Faipari Mérnöki Kar a székelyudvarhelyi "Az Emberért, a Holnapunkért" Alapítvánnyal közösen meghirdette a képzést, és a felvételi vizsgán sikerrel szerepelt fiatalok részére az első évfolyamot 1997. február 3- án 38 fővel beindította.

Karunk az Illyés Közalapítvány egyszeri támogatása mellett joggal számított a Székelyföldi Faiparért Alapítványon keresztül hazai szponzorok - természetes és jogi személyek - segítségére, valamint oktatóink áldozatvállalására.

A képzés az Egyetem Faipari Mérnöki Karán 1971- óta folyó 3 éves faipari mérnök (üzemmérnök) képzés ismeretanyagára épült, kiegészítve a Közgazdasági Intézet által szükségesnek tartott vállalkozói ismeretekkel. Az oktatás időtartama 3 év (6 félév) volt, ami a szakdolgozat elkészítésére szolgáló egy további félévvel zárult. A képesítés: faipari mérnök (gazdasági szakirány).

Az oktatás részben Székelyudvarhelyen a konzultációs központban (Bányai János Faipari Szakközépiskola) és részben a Soproni Egyetemen történt. A hallgatók és a közreműködő társtanárok minden félévben először Sopronban majd Székelyudvarhelyen egy-egy hetes konzultáción vettek részt, ahol az órákat a tárgyak soproni előadói tartották. A többi héten, (pénteken és szombaton) a hallgatók a félévi programban meghatározott órarend szerint foglalkozásokon vettek részt felkért székelyudvarhelyi társtanárok irányításával. A félév végén általában három alkalommal két-két soproni oktató utazott Székelyudvarhelyre vizsgáztatni. Az első év második félévére 28, a második tanévre 24 hallgató iratkozott be. A harmadik év első és második félévét 18 fő zárta eredményesen.

A képzés központi (állami) támogatás hiányában mindvégig jelentős finanszírozási problémákkal küzdött. A legnehezebb időkben – amikor anyagiak hiányában már a képzés folytatása is veszélybe került, külföldről kaptunk a legnagyobb segítséget. Amerikai magyar szervezetek és magánszemélyek támogatása nélkül az oktatást nem tudtuk volna folytatni.

Időközben a székelyudvarhelyi „Az Emberért, a Holnapunkért Alapítvány" a képzés támogatása érdekében pályázatot nyújtott be az Apáczai Közalapítványhoz. Sajnos a kuratórium elutasította kérésünket.

Pályázatunkat illetékességből eljuttatták az OM Határon Túli Magyarok Titkárságához, de támogatásunkra ott sem láttak lehetőséget.

Időközben a román parlament két magyar képviselője és az Emberért, a Holnapunkért Alapítvány titkára 1999. November 6-i a Faipari Mérnöki Kar dékánjának írt levelében nyomatékosan kérte az oktatás folytatását hivatkozva arra, hogy „A faipari mérnökképzés iránti érdeklődés továbbra is adott. A Román Parlamentben elfogadott módosított földtörvény a székelyföldi falvak számára a közbirtokossági erdők visszaszármaztatását is jelenti. Ezáltal felértékelődik a szakma fontossága, ugyanis a közbirtokosságok a törvény értelmében csak szakemberek bevonásával fejthetik ki tevékenységüket. A székelyföldnek a jelen átmeneti időszakban, de egy konszolidált jövőben is óriási szüksége van és lesz képzett szakemberekre. Éppen ezért úgy véljük, hogy rendkívül káros és hátrányos lenne számunkra, ha a Soproni Egyetem itteni jelenléte megszűnne."

A képzés sikeres befejezése érdekében ekkor néhány magyar parlamenti képviselőkhöz fordultunk támogatásért. Közbejárásukra az Oktatási Minisztérium Politikai államtitkára megvizsgáltatta kérésünket, de anyagi segítséget ő sem tudott biztosítani.

Az elutasításokat sajnálattal vettük tudomásul, de ekkor már úgy éreztük, hogy a végzés előtt álló 18 erdélyi hallgatónkat nem hagyhatjuk cserben és az oktatást folytatni kell.

Ismét bel és külföldi támogatóinkhoz fordultunk és a két alapítvány valamint az egyetem vezetőinek segítségével végül sikerült a képzést eredményesen befejezni.

A szakdolgozatok elkészítését 19 konzulens oktató önzetlenül irányította. A sikeres tanszéki védések után az igazi megmérettetést a záróvizsga jelentette.

Nagy örömünkre szolgált, hogy a záróvizsgán 2000 június 14-én mind a 18 hallgató megfelelt és a tanévzáró ünnepségen átvehette a faipari mérnöki oklevelet. Munkánk elismerésének tartjuk, hogy a végzett hallgatók közül hárman is jelezték, szeretnének tovább tanulni és egyetemünkön - kiegészítő képzés keretében - okleveles faipari mérnöki diplomát kívánnak szerezni, amire az egyetem minden lehetőséget megad.

A képzés során központi állami támogatást nem kaptunk. A felmerült költségeket alapvetően a két társalapítvány által szervezett adományokból fedeztük, amihez a Soproni Egyetem nélkülözhetetlen eseti anyagi és természetbeni támogatása, oktatóinak áldozatvállalása járult.

A soproni „Székelyföldi Faiparért Alapítvány"-t félévenként minimum 800 ezer forint oktatási költség (utazás, szakirodalom, napidíj, stb.) terhelte. Ennek az összegnek a folyamatos biztosítása csak igen nehezen volt megoldható. Az Illyés Közalapítvány kezdeti támogatása (550.000. Ft) majd a II. évfolyam első félévi oktatásához nyújtott 511.000. forintos segítsége mellett a képzést a hazai faipari vállalatok közül a Balaton Bútorgyár (250.000. Ft) a Mohácsi Farostlemezgyár (100.000. Ft) az ERDÉRT Rt. (100.000. Ft) az Erdészeti, Faipari, Papíripari Nemzetközi Ösztöndíjas Alapítvány (327.500. Ft) valamint egy további alapítvány (100.000. Ft) támogatta. A képzés eredményes befejezését pedig a Falemezipari Tanszék egy külső kutatási munkájából nyújtott 350.000. Ft támogatással tette lehetővé. Külföldről a kanadai Orbán Balázs Társaság 1.500.- az Egyesült Magyar Alap $2,170.-

Dr. Roller Kálmán (Torontó) 1.000.- kanadai dollárral és Dr. Gratzer Miklós 365.- USA dollárral segítette tevékenységünket. A Vancouveri Magyar Kulturális Egyesület 1.600. Roller István (Ottawa) 1.000. kanadai dollár értékben közvetlenül a hallgatókat támogatta. A legnehezebb pillanatokban azonban az Egyetem rektorára és a Faipari Mérnöki Kar vezetésére mindig számíthattunk. A Központi Könyvtár pályázat útján nyert összegből, a Faipari Tudományos Alapítvány szakkönyvadománnyal segítette az oktatást. A képzésben részvett oktatók pedig Sopronban óradíj nélkül tartották az előadásokat és a foglalkozásokat.

Csak a közös összefogás tette lehetővé, hogy a képzést miden nehézség ellenére eredményesen befejezzük, és hogy a fafeldolgozást élethivatásul választó

magyar fiatalok Erdélyben diplomás mérnökként találjanak megélhetést és a magyarság érdekeinek megfelelően otthon tudjanak maradni.

A végzett mérnökök valamint a szervezők nevében a képzést erkölcsileg és anyagilag segítő minden szervezetnek és magán személynek abban a meggyőződésben mondunk támogatásukért hálás köszönetet, hogy igaz jó ügyet szolgáltak!

Meggyőződésünk, hogy az erdélyi magyar nyelvű felsőoktatási hálózat megvalósításáig továbbra is szükség van magyar nyelvű főiskolai szintű faipari mérnökképzésre, amelyhez a Faipari Mérnöki Kar minden tőle tellő támogatást a továbbiakban is megad.

Sopron, 2000. november 19.

Dr. Szabadhegyi Győző
képzési felelős

Józsa László vancouveri fafaragómüvész . . .

Végzett erdélyi mérnökök Közvetlenül a diploma átadása után készült, kép az egyetem főbejárata előtt. Kezükben a diplomát tartalmazó henger, amit az USA-ból származó mikrofilmmel borítottak.

Ha Sopron hív, mi ott leszünk....

Az Alma matert a 20. Században ért csapások között az első, az I. világháború utáni menekülés és új otthon keresése volt. Sopron jó pótmamája lett a hontalanná vált „Főiskolának". 1919 tavaszán indultak meg az előadások és lassan kezdett megindulni az egész gépezet, kezdett pezsegni az éltető tudománnyal telítődő légkör. A frontról visszatért és az új határokon átszökő hallgatók kezdték megtölteni a padokat, amikor újra megjelent a bizonytalanság gyümölcstelen félelme. A trianoni béke sorrendben az utolsó Nyugat-Magyarországot és azon belül Sopront Ausztriának szánó cikkelye beteljesülni látszott. Az átadás tervezett napja 1921. Augusztus 28. Volt. A történetet nagyjából mindenki ismeri. Felkelőcsapatok érkeztek az Alföldről, de az ország más vidékeiről is. Ők vonultak fel elsőként az osztrák csapatokkal szemben és 1921. Augusztus 28-án kora délután Soprontól nyugatra az I. ágfalvi csatában megállították őket. Még aznap Pozsonytól Szentgotthárdig fellángolt a szabadcsapatok harca, s ettől fogva nem volt a megszállóknak sem éjjele, sem nappala. Tíz nap múlva az alaposan megerősített és Sopront elfoglalni akaró osztrák csendőrséget a II. ágfalvi csatában már a Főiskolás század verte ki Ágfalváról. A kb. négyszeres túlerőben lévő osztrákokat kurucos bravúrral futamították meg a főiskolások, de 4 halott maradt a csatatéren: 3 fő magyar és 1 fő osztrák oldalon. A csata hatására órák alatt ürítették ki az osztrákok egész Nyugat-Magyarországot. Ez teremtett tárgyalási alapot, melynek végső eredménye lett az 1921. December 14-17. Népszavazás és, hogy Sopron az őt körülvevő 8 faluval együtt Magyarországé maradhatott.

A diákság legendás szervezete a (Főiskolai) Ifjúsági Kör 1932-ben állított emlékoszlopot a harcban elesett diáktársak emlékére. A hajdani questura – az „A" épület előtt álló oszlop nem könnyen, de végeredményben mégis szerencsésen vészelte át a történelem gyötrelmes fordulatait. Talpazatán három név olvasható: Szecsányi Elemér, Machatsek Gyula és Domsitz Ferenc.

Szecsányi Elemér bányamérnök és Machatsek Gyula erdőmérnök hallgatók Ágfalván estek el. Domsitz Ferencet foglyul ejtették az osztrákok és nem sokkal az események után a fogságban szerzett betegségben halt meg.

Az emlékoszlop néhány kisebb korábbi javítás után ma teljes szépségében áll. Roller István nagylelkűségének köszönhetően megrendelhető és elvégezhető volt a teljes kőanyag szakszerű tisztítása, pótlása és konzerválása. Az emlékoszlop talpazatán a legváratlanabb időben szokott virág, koszorú, mécses, emlékszalag megjelenni. Tudjuk, hogy diákcsoportok, találkozóra érkező öregdiákok a látogatók, az éves szokásos emléknapokon kívül. Az emlékoszlop igazi búvópatak. Áll némán, gondolatokat őriz, ébreszt és fogadja az emlékezőket. A költő szava sugárzik róla:

A harcot, melyet vívtak őseink,
Békévé oldja az emlékezés.

Köszönet az adakozónak, köszönet az emlékezőknek!

Szemerey Tamás, Sopron

(könyv: *VADVÁLTÓK*: Major Richárd)

AJÁNLÁS:

Az nem kétséges egy pillanatra sem, hogy a magyar vadásztársadalom tagjai számára - legyenek bármilyen rendűek-rangúak - különleges élményt kínál Major Richárd könyve. Annyi újat és érdekeset tud mondani nekik vadászirodalmunk klasszikusainak a művei után is, hogy ezt ők nyilván maguktól is felfedezik, s nem szorulnak az én baráti ajánlásomra. De amúgy sem tartanám illőnek, hogy a jeles kanadai-magyar szerző itthoni kollégáit olyan valaki buzdítsa e kötet kézbevételére, aki - bár hajdani erdész voltát nem tagadta meg soha - a távoli múltban sem tartozott a vadászok népes táborába. Buzdítsák csak ők egymást! Újságolják csak, egyik a másiknak: egy 1956 óta távol élő társuk olyan vadászcsemegét tett le a hazai olvasóközönség asztalára, amit vétek volna kinek-kinek meg nem kóstolnia.

Vadászcsemegét? Így is mondhatjuk, mert így is igaz. De a könyv írója nem ok nélkül nevezi magát természetjáró-vadásznak. Az első pillanatban az egy kissé tán furcsán hat. Természetjáró-vadász? De hiszen vadászpuskát venni a vállára nyilván csak annak érdemes, aki szívből szereti a természetet. Aki szeret benne járni-kelni, csatangolni, szépségeit észrevenni, titkaival ismerkedni...

Csak hát tagadhatatlan: vannak, akiket ez a természetjáró szenvedély jobban megejt, s egy életen át űz újabb és újabb - olykor már-már elérhetetlennek látszó - célok felé. Major Richárd közéjük tartozik. British-columbiai barangolásai nemegyszer meg is borzongatják az olvasót, hiszen olyan kalandokat, mint ő, kevesen élnek át. Nem mintha szándékosan keresné a veszélyeket. Ne m, ő csak azokat a nem mindennapi ajándékokat keresi, amelyeket a könyvében gyakran nagy betűvel írt Természet a magafajta felettébb bátrak és elszántak részére tartogat.

Kanada legnyugatabbi tartománya, ahol 1957 tavasza óta él, erre kivételesen alkalmas terep. S még inkább az volt harminc-negyven évvel ezelőtt, amikor az itteni ritkán lakott, vagy teljesen lakatlan magashegységi és arktikus tájakat még jóval kevésbé vette birtokába a civilizáció. A mi Kárpát-medencei fogalmaink szerint ugyan ma is épp elég egzotikus, emberpróbálóan zord vidékben válogathatnak, akiket akár a természet imádata, akár a vadászat vagy a horgászat szenvedélye csábít a Parti- és a Sziklás-hegység szédítő magasságaiba, illetve az északi vad tundra- és mocsárvilágba. A hegyóriások közé merészkedők többnyire csak nyaktörő utakon . ösvényeken közelíthetik meg a fennségesen fehérlő gleccsereket, a gigászi méretű sziklatömböket, sziklafalakat, a hegyikecskék járta gerinceket, a kristálytisztán tündöklő tengerszemeket, a nyár derekán vadvirágoktól tarkálló havasi réteket, a meredek medrükben zúgó-szökellő hegyi patakokat, a félelmetesen robajló vízeséseket. A kevésbé vadregényes, de azért szintén elég változatos sarkvidéki tájakra törekvőknek viszont inkább a hatalmas távolságokkal kell megküzdeniük, bár nemegyszer a csikorgó hideggel, a szakadó hóval, sőt az éhes farkascsordák fenyegetésével is.

Ha végigjárjuk a szerzővel British Columbia északi és déli, nyugati és keleti tájait, hegyeit és völgyeit, dombos és síkvidékeit, bozótjait és erdőségeit, kisebb-nagyobb folyóit és tavait: az itt élő állatvilág sokfélesége is elénk tárul. Szürke- és feketemedvék, cariboo, wapiti és jávorszarvasok, őzek és "szarvas-őzek", hegyibirkák és hegyikecskék jelennek meg, hol csak lelkiszemeink, hol a szerző puskacsöve előtt is. Egy-egy puma, prérifarkas, rozsomák is felbukkan. Sejtelmesen trilláznak az itteni vadvizek jellegzetes búvármadarai, a loon-ok, odapimaszkodnak a táborhelyekhez a gébicsekre emlékeztető kis tolvajmadarak, a jay-k, hullanak a grouse-nak nevezett császármadár féleségek, s a horgászok örömére a pisztrángok, lazacok, vizák sem maradnak mindig kifogatlanul a víz színe alatt. Major Richárdnak olyan különös tehetsége van nemcsak a vele megesett izgalmas - néha vérfagyasztó - történetek elmondásához, hanem ennek a sajátos élővilágnak a megjelenítéséhez is, hogy lélekben minket is odavarázsol maga mellé, megunhatatlan szárazföldi és vízi útjaira. Eközben azonban azt is érzékelteti, hogy e távoli gyönyörű tájakon milyen makacs és jóvátehetetlen természetpusztítás folyik, hogyan herdálódnak el évről évre azok a kincsek, amiket már soha senki nem pótolhat.

Mire letesszük a kötetet, össze is szorul a szívünk. Mi lesz ebből a világból? Hanem ettől még csak jobban megszeretjük Major Richárd könyvét. Az élvezetes élménybeszámolóknak, hiteles leírásoknak az a hosszú sora, amit a szerző papírra vetett, méltó emléket állít az immár többé-kevésbé veszendőben lévő értékeknek. Egyúttal pedig azt a maradandó értéket is segít megőrizni, amit ő a maga eredeti, sokoldalú egyéniségével, szigorú erkölcsiségével s a messze idegenben sem feledett magyarságával hagy örökül a jövendőnek.

Varga Domokos

MEGJELENT ...

Mihály Márta két könyve, "Hawaii" és "Csíksomlyói Zarándoklat". Mindkettő díjmentensen megszerezhető az internet-ről az http://sites.netscape.net/lorloci címen.

"Hawaii" 250 oldalas több, mint 50 színes képpel gazdagított tájékoztató tanulmány a szigetek természeti és társadalomtani jellegéről. Feltárja a hawaiiak eredetét, ősi életmódjukat, hitüket és egyébb szokásait. Ismertető a szigetek keletkezéséről, őshonos növény és állatvilág sajátos jellegéről. A könyv a Hawaii-ban látogató magyarok hasznos útitársa és emlék-albuma a már ott töltött kellemes napoknak.

"Csíksomlyói Zarándoklat" 1993-ban íródott. A székelyek négy évszázados zarándokhelyének történelmi hátterét, a pünkösdi búcsút és a szerző élményeit írja le. A székelyek, csángók és magyarok a Székelyföld Madonnájához, Máriához, az ősi, kicsi havasi faluba viszik hitüket, bánatukat, reményüket és nemzetiségi hitvallásukat.

A könyvek megrendelhetők nyomtatva a szerzőtöl. Posta cím:

Mihály Márta
1500 Richmond Street, Unit 107
London, Ontario, Canada
N6G 4V1

Árak légipóstával :

Hawaii -- $ 50. Észak Amerika, $ 60. tengerentúl.

Csíksomlyói Zarándoklat -- $30. Észak Amerika, $ 40. tengerentúl.

Fontosabb fogalmak és ismeretek

- EDE:
  1989-ben megkeresztelt csille, amit Miskolcról toltak ide a bányamérnök hallgatók. Az elsõ röghözkötött balek. A "D" épület oldalánál található. Keresztszülõk: Winkler András a. Józsi és Varga Szabolcs a. Nagykarom.
- STLIA:
  Selmeci fuvaros, õ szállította az akadémisták cókmókjait Garamberzencéről Selmecre, ugyanis a legközelebbi vasútállomás itt volt.
- KRAMPAMPULI:
  Cukrozott rumból és gyümölcsökbõl készülõ. fûszerekkel ízesített. felszolgáláskor meggyújtott italféle. Alkoholtartalma minimum 65 százalék. balekkeresztelõ és valéta-szakestélyeken szokták felszolgálni. Elkészítése a krampampulimesterek dolga és titka.
- VERSCHISS:
  Magyarul kiközösítés. A diákok így távolították el maguk közül. továbbá a városból a közéjük nem tartozó embereket. Ha valakire kimondták ezt a szót. akkor annak mennie kellett. mivel hozzá többé nem szólhatott akadémista. Abban a üzletben tilos volt vásárolni. amelyikre kimondták a verschiss-t.
- BURSCH:
  Hagyományok szerint élõ egyetemi polgár. Régen a burschenschaft tagjait hívták így.
- SCHMAUSER TANSZÉK:
  A húszas évektõl kezdve diákkocsma. kedvelt helye volt az egyetemistáknak. volt. aki itt csinálta a feladatait. Sajnos 1992-ben átalakították vendéglõvé.
- PERKOVÁCZ TANSZÉK:
  A Perkovácz-házban mûködött. két háború közötti idõszak jeles kocsmahivatala. Tulajdonosa Perkovácz Félix volt. aki nagyon szerelte az egyetemistákat. Ma a John Bull Pub található a helyén.

FELHIVÁS!

Tervezünk egy fényképgyüjteményt 1956 - 1961 között készült képekből **"SOPRONBÓL VANCOUVERBE"** címmel. Ha van a gyüjteményedben ezzel kapcsolatos fotó vagy jó minöségü másolat légyszives küldd el a KAPOCS Szerkesztöségéhez rövid magyarázó szöveggel.

FIGYELEM! FIGYELEM!

AKAROD SOPRONI HAGYOMÁNYAINK SZELLEMÉT MEGÖRIZNI A MI GENERÁCIÓNK SZÁMÁRA?

RENDELD MEG **"A Mi Nótáink" c.** ÉNEKES KÖNYVET, A SOPRONI ÖREGDÁKOK VANCOUVERI KIADÁSÁT ÁRA CSAK $13.- POSTAKÖLTSÉGGEL EGYÜTT. CSEKKET A **"SOPRON ALUMNI -KAPOCS"** NÉVRE KELL KIÁLLITANI.

8" x 12" nagyságú színes tablókép másolatok rendelhetök.
Ára $ 5.0 postaköltséggel.

Bövebb felvilágositásért irjatok Kocsis Tibornak.

TÁJÉKOZTATÓ az 1956-61-es évfolyam tervezett találkozójáról.

Kedves Évfolyamtárs és Kollega,

Már egy éve megkérdeztem néhány itteni és Magyarországi volt évfolyamtársamat, hogy érdemesnek tartanának-e egy évfolyam találkozó megrendezését az 1961-ben Sopronban és Vancouverben végzett erdömérnökök között. Az alkalom diplomázásunk 40.-ik évfordulójának megünneplése lenne. A gyors és igenlö válasz után sajnos hamar elmúlt egy év s most, kissé megkésve Hozzád is elküldjük e hívogatót arra kérve ,hogy olyan gyorsan ahogy tudod juttasd el hozzánk válaszodat, hogy idöben feltudjuk mérni az eshetöségeket és a lehetöségeket.
A TALÁLKOZÓ összehozná azokat a soproni alumnusokat akik 1956-ban kezdtek Sopronban és 1961-ben végeztek Sopronban vagy Vancouverben. Ezek a dátumok fedik mind azokat akikkel együtt kezdtünk 1956 szeptemberében, függetlenül attól, hogy végeztek e velünk vagy más pályán kötöttek ki és azokat is akik késöbb csatlakoztak évfolyamhoz, de velünk végeztek 1961 tavaszán.

Erdömérnöki diplománk megszerzésének 40.-ik évfordulója lenne a fö, de nem egyedüli oka, hogy most találkozzunk. Össze kell jönnünk, hogy, újra megismerhessük egymást. Össze kell jönnünk, mert sok a közös téma, sok a közös emlék, mert halad az idö, s tudjunk fájó csontjaink mellett még szakmai élményekröl is elbeszélgetni.
Érdekes lenne megtudni egymástól hogyan hatottak ránk a történelmi körülmények akkor amikor kezdtünk s késöbb pályánk során. Abban a korban vagyunk már amikor van mire visszatekinteni és amikor a nosztalgia sem szégyen. Minden elöttünk végzett évfolyam tartott már hasonló találkozót sikerrel, miért ne lenne a miénk is sikeres!?

A találkozót 2001 öszén, Sopronban szeretnénk megtartani. A kora öszi dátum több szempontból is kedvezö, mert akkor már vége van a nyári forróságnak és a turista áradatnak.
Két vagy három napos találkozó adna annyi idöt, hogy elbeszélgethessünk, kiránduljunk helyi érdekességek megtekintésére, több-kevesebb erdész szakmai tartalommal.
A közeli kapcsolat megteremtéséhez és tartásához elöny lenne ha mindannyian egy szálláson lennénk és bérelt buszokkal közlekednénk. A program jelenleg teljesen nyitott úgy idöben mint tartalomban és könnyen alakítható hasznos javaslatok alapján.
Mielöbbi válaszok döntik majd el, hogy lesz e igény egy ilyen jellegü családias összejövetelre és hogy érdemes-e belefogni a szervezésbe.
Légyszíves küldd el javaslataidat, gondolataidat az alábbi címre:
Addig is Jó Szerencsét az Erdésznek!

Mr.László Rétfalvi
4646 W.5th Avenue,
Vancouver, B.C.
V6R 1S8
C A N A D A
E-mail: laszlo@iprimus.ca

SOPRONI ERDÉSZEK A NAGYVILÁGBAN!

Szeretnénk megkérni a szétszórodott **SOPRON DIVIZIO TAGJAIT**, hogy adják meg E-mail címüket, akik ezzel rendelkeznek, hogy továbbra is kapcsolatot tudjunk tartani egymással.
Kocsis Tibor E-mail címére bármikor írhatsz vagy küldhetsz leveleket a **"KAPOCS"**számára, érdeklödhetsz elveszett volt évfolyam társaid E-mail, lakás címe, vagy telefon száma után.
Nálam van a Sopron Alumni E-mail Címtár.
Aki teheti iratkozzon fel a **SOPRON LISTA** kiegészítésére.

Kocsis Tibor E-mail címe:

tiborsopron@hotmail.com vagy
sopron1@juno.com

Telefon szám: (604) 689-5887

Ha szándékod van adományozni a KAPOCS alapra ezt is megteheted most. Csekket a következö címre kell kiállítani: SOPRON ALUMNI-"KAPOCS"

Mr. John Palkovics,
1932 McNicoll Ave.
VANCOUVER, B.C.
V6J 1A6

KAPOCS alapra az évi elöfizetés $20.- CAN.
Pénz szüke hiányában csak azoknak küldünk évente akik erre elöfizettek. A "KAPOCS" elöfizetöinek listája megtalálható az elsö oldalon.

ÜDV AZ ERDÉSZNEK

Meghívó

17.-ik Soproni Piknik a Szász Tanyán!

Az immár hagyományos pikniket ismét megrendezzük a szokott helyen és szeretettel várjuk a Sopron Alma Mater szétszórodott tagjait, hozzátartozóit és tisztelt barátait.

Dátum: Vasárnap, szeptember 9, 2001

Idö: Déli 12 órától . . .

Hely: Szász-tanya,
25618 - 100th Avenue,
Maple Ridge, B.C

(Az Albion Ferry-nél - Lougheed Hwy. és a 240th Street - kell északra fordulni és a 102nd Avenue-n jobbra, ez ugyanis belevezet a 100th Avenue-ba.)

FÉLREVEZETETTEK ÚTBAIGAZITÁST KAPNAK A SZÁSZÉKTÓL A 462 - 8164 TELEFON SZÁMON.

A piknik elösegíti hagyományaink barátias ápolását, kérjük részvételedet.

A szivélyes és kedves vendéglátásért ismét köszönetünket fejezzük Pistának és Juliának, hogy minden évben lehetövéteszik ezt a kellemes baráti összejövetelt.

Isten tartsa meg Öket sokáig eröben és egészségben!!

Üdv Az Erdésznek!

T. Kocsis, esq.
#302-789 Drake Street
Vancouver, B.C.
V6Z 2N7

The Alumni of the Sopron Forestry Faculty, UBC
Reply Card: 2001 Homecoming Ball

Name: .....

Address: .....

Postal Code: .....

Yes, I will attend .....

Number in party .....

Tickets: $40/person if cheque postmarked by September 20,
$50/person after September 20.
(cheques payable to "SOPRON ALUMNI")

You can also enquire by telephone at **(604) 689-5887,**
or by E-Mail: tiborsopron@hotmail.com or
sopron1@juno.com

Please return this card with your remittance to help us planning the dinner and for updating our mailing list.

R.S.V.P. by September 20, 2001

Székelykapunk az Új Erdészépüpelet Mellett Rövidesen Állni Fog!

(Palkovics János Firma anyagi segítségével)

Lassan 10 éve hogy a Székelykapunk elkészült. Ez idö allatt sikerült egy kitünö helyet találni örökös felállitására. A legutóbbi bökkenö a beton alpzattal volt: a UBC PLANT OPERATIONS $10,494.00-ra becsülte ennek elkészitését. Sajnos ezen célra beütemezett pénzböl (UBC Planning and Development-töl!), $4,000.00 hiányzott. Ezt oly nagy összegnek találtuk, hogy nem is mertünk gondolni a "kalapozásra". A Szeptemberi Szász Pikniken beszámoltam ezen "születési fajdalmakról", és ott Palkovics János felajánlotta hogy kiegésziti $4,000.00-ral a szükségletes összeget. Hálás köszönetünk János!

A következö bronz-tábla lesz elhelyezve Székely-kapunkon:

This gate is a gift to the people of Canada, UBC, and the Faculty of Forestry, from the 140 Hungarian forestry graduates, who completed their studies at UBC between 1957 and 1961. It expresses their thanks for the adoption of the Hungarian forestry students who escaped into exile after the 1956 Revolution, and became the Sopron Division of Forestry at UBC in 1957. The folk art represented in this carved wood expresses both the heritage and profession of the Sopron Alumni.

(Józsa László beszámolója)

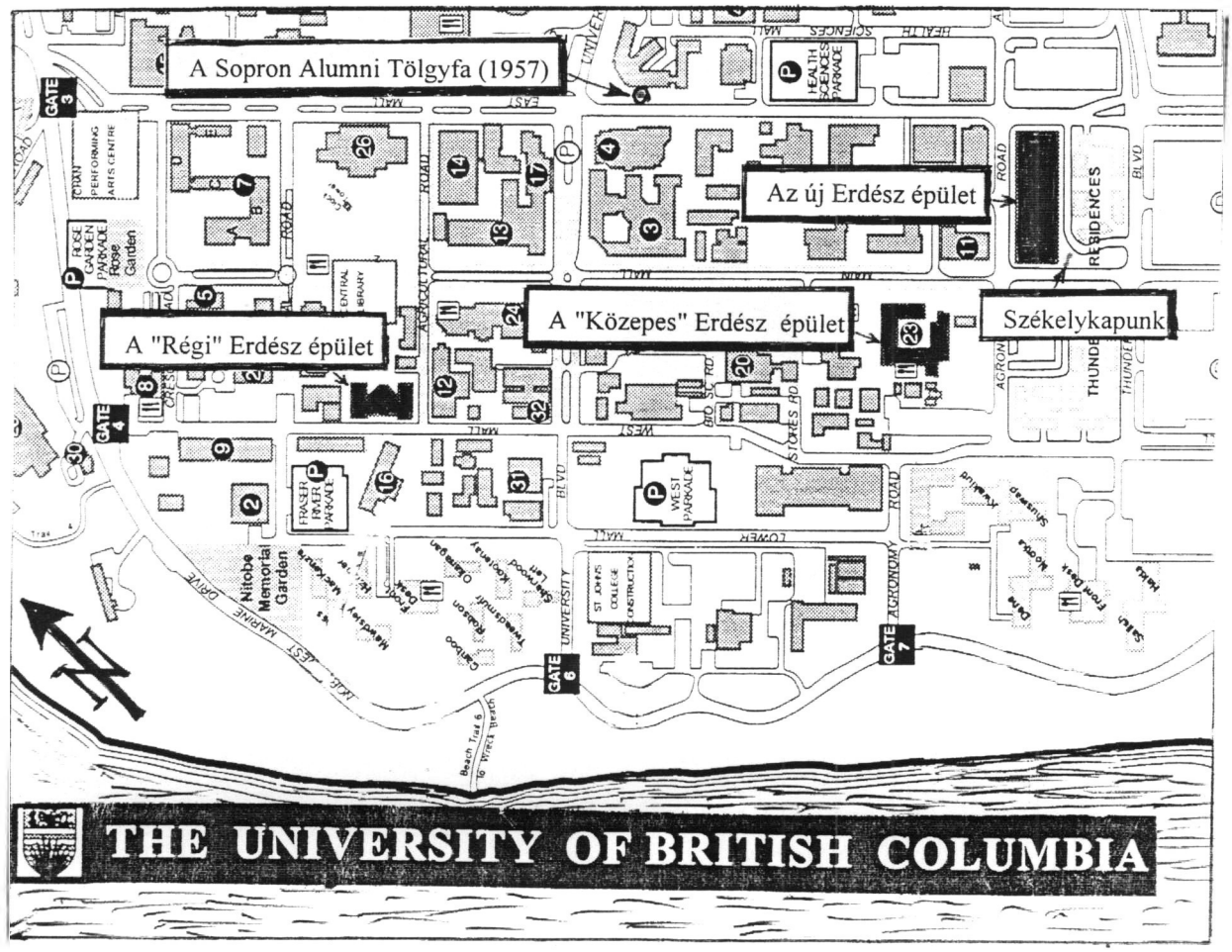

A SELMECZI

M. K. BÁNYÁSZ- ÉS ERDÉSZ-

AKADÉMIA

ÉVSZÁZADOS FENNÁLLÁSÁNAK

EMLÉKKÖNYVE

1770—1870.

* Finkey József *
KONYVTARA
№.....

Printed in Hungary
SELMECZ, 1871.
JOERGES ÁGOSTON.

SZÉKELYKAPU AMI A VANCOUVERI EGYETEMEN LESZ FELÁLLITVA
2001-BEN

Akik elmentek, de el nem szakadtak,
Kanadában is magyarok maradtak,
Akik meggyőztek egy messzi világot,
De ma sem mások: soproni diákok,
Az ősi otthont, az Akadémiát
Szivből köszöntik: Vivát! Vivát! Vivát!

Varga Domokos